

KÜRT İŞÇİLERE YİNE SALDIRI

İşçiler her yerde eziliyor, Kürtler her yerde 2. sınıf insan muamelesi görüyor ver her yönden saldırıya uğruyor. Eğer Kürt bir işçi iseniz, bu coğrafyada can güvenliğiniz bile yoktur.

Afyon'un Dinar ilçesine çalışmaya giden Ercişli inşaat işçileri silahlı saldırıya uğradı, 1 işçi ölümlenirken 2 işçi de yaralı olarak hastaneye kaldırıldı.

Akşam 19.30 saatlerinde Dinar ilçesinde inşaat işi yapan kardeşlere kimliği bilinmeyen bir kişi tarafından silahlı ateş açıldı. Açılan ateş sonucu 25 yaşındaki işçi Ozkan Tokay yaşamını yitirirken, Fırat T. ve Emrah Ö. isimli işçiler yaralandı. Yaralı işçiler ilçe devlet hastanesine kaldırıldı.

Haberi alan işçilerin aileleri, Van Erciş ve buldukları diğer şehirlerden Afyon'a yola çıksa da, Erciş çıkışında ve Afyon girişinde polis noktalarında durdurularak engellendiler.

Polis ise saldırgan katili bulmak ya da olayı araştırmak gibi bir çabaya girmeden, yaralı işçilere "ölünüzü buradan alın ve çıkın" dediler...

Daha birkaç hafta geçti Sakarya'da saldırıya uğrayan Mardinli işçilerin köylerinde karantinaya alınıp saldırganların da serbest bırakılmaları...

Kürdistan'da iş imkanı kalmayan, tarımı, hayvancılığı bitirilen Kürt halkı, hayatta kalabilmek için büyük illerde işçi olarak çalışmak zorunda... Ancak kışkırtılan ırkçılık ve halklar arasında ekilen düşmanlık işçileri canından ediyor...

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

15 - 29 Eylül 2020 / S 102 / 2 TL

YENİLEN SİZ OLACAKSINIZ!

Sermaye iktidarları yine halkları bir savaştan eşiğine getirdi. Eller tetikte. Daracık alanda dünyanın donanmaları cirir atıyor.

Ne Akdeniz foklarının geleceği, ne caretta caretta, ne Akdeniz sularında yaşam çeşitliliğinin azalması, yahut Akdeniz sularında onar yüzer hayatı kaybeden "umut yolucuları"nın kurtarılması... Elbette bu türden doğanın ve insanın geleceği uğruna değil bunca yığınak. Yeraltı zenginliklerinin ele geçirilmesi, gaz boru hatları, Çin'in önünü kesme, Rusya'yı etkisiz kılma, kaynakların yağmalanması... evet hepsi var. Ufukta beliren savaş, tartışmasız bir şekilde bir yağma savaşı. Küresel ölçekte dev tekelin çıkarları uğruna emperyalist ülkelerin, bölge ülkelerini de yedekleyerek, adım adım hepimizi girdabına sürükledikleri bir savaş bu.

Türkiye ve Yunanistan karşı karşıya. Yunanistan'ın yanında yöresinde bölgenin belli başlı tüm kapitalist devletleri... büyük oranda AB, ağırlıklı bir şekilde ABD. Türk burjuva devleti kendini alabildiğine yalnızlaştırmış, dışlanmış. Yine de büyük bir hınçla, istihla atılıyor ileri.

Karşılıklı suçlamalar, açıklamalar, protestolar havada uçuşuyor. Macron RTE'ye çatıyor, o berikine laf atıyor. Burjuva medya, her iki kanatta, tam anlamıyla savaş çığırkanlığı yapıyor.

Vatan uğruna!

İşte dört dörtlük bir palavra! Şirketlerin kar bilançoları artsın diye, bir avuç asalak servetlerini katlasın diye savaşa tutuşacaklar. Sıkılan her mermi, ateşlenen her top, füze, uçurulan her uçak, manevra yapacak her gemi... tüm bu sürede uğrulanacak her kayıp, silah tekelinin kasalarına akacak kar olacak. Enerji şirketlerinin kağıtları duruma göre borsalarda şahlana-cak.

Bu arada Yorgo ile Mehmet birbirini boğazlayacak. Bütün mallar pahalana-cak. Yerine göre kıtlık ve karaborsa hortlayacak. Vergiler artacak.

Vatan uğruna! Vatanın sahipleri kazançlarını katlarken, o vatanın modern köleleri açlık ve sefalet çukuruna

yuvarlanacak!

Ve siz bu yalın gerçeği söylediğiniz anda bağıracağız: "vatan haini"!

Yöneteni biz olmadıktan sonra... toprağın, fabrikasına, ulaşım araçlarına biz sahip olmadıktan sonra... vatan dedikleri koca bir yalan. Vatan onların şirketleri, çiftlikleri, lüks araçları, yatları, uçakları, yalıları... Vatan onların debdebeli yaşamları. Bizim ne çıkarımız var o "vatan" ile!

Yöneten biz olmadıktan sonra, "vatan uğruna savaş", amansız ve amaçsız bir katliam. Bir avuç zengin asalağın çıkarları uğruna kendi sınıf kardeşlerimizle birbirimizi boğazlamaktan başka bir şey değil. "Mavi vatan", taşı toprağı altın vatan... hepsi yalan. Hepsi onların.

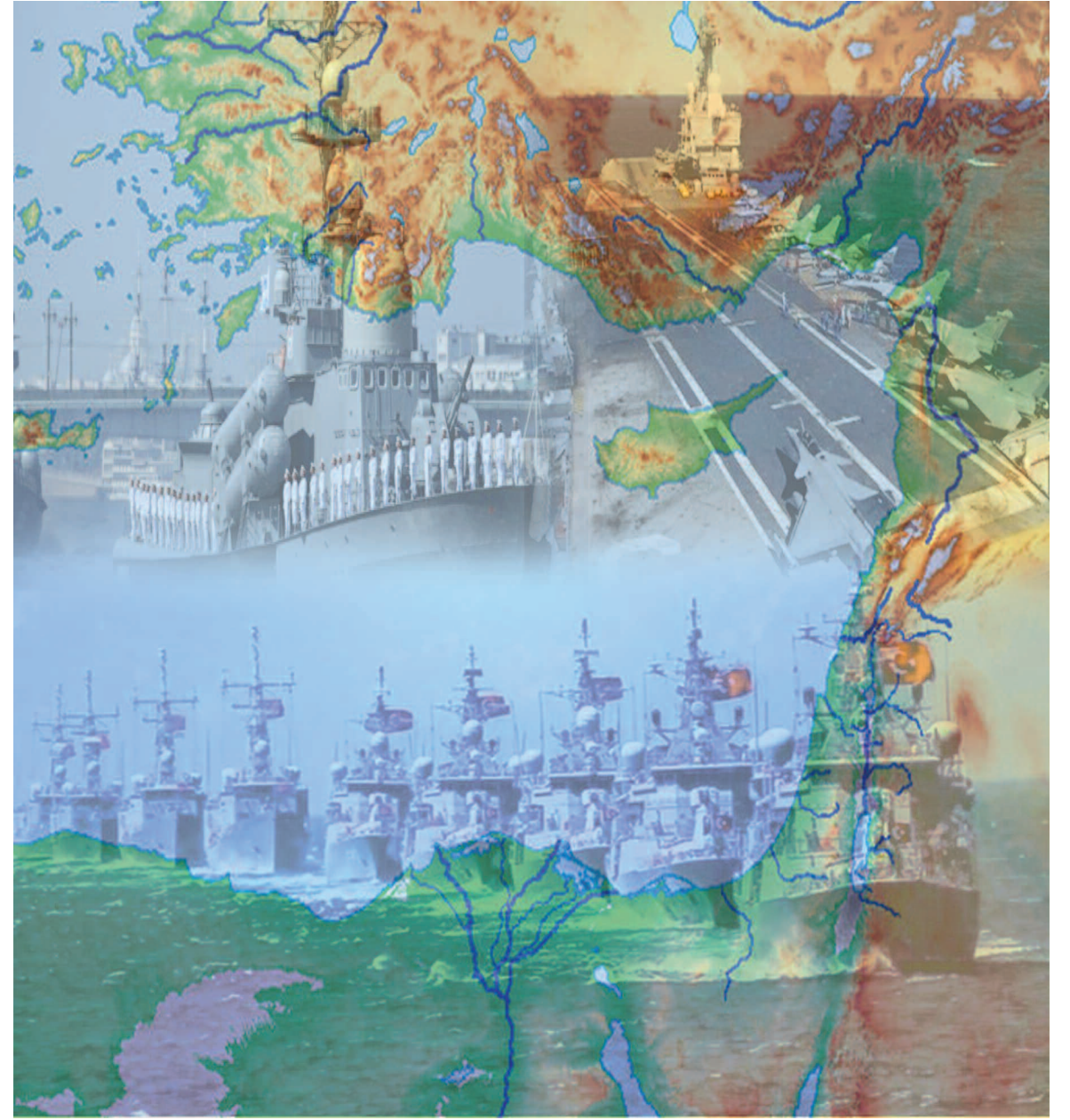
Biz... biz salgınlarda ölümüne çalıştırılanlar, adeta toplama kamplarına dönen fabrikalara tıkılanlar, ölüsü de dirisi de bir değer taşımayanlar... burjuvaların zenginlik ve şatafatı için ölüme sürülmek isteniyoruz. Hayır, hayır. Bu vatan da, bu savaş da bizim değil. Tıpkı Ege'nin öbür yakasındaki işçi Yorgo'ya ait olmayışı gibi.

Savaşa hayır mı? Elbette, bu haksız savaşa, bu yağma savaşına hayır! Her yerde bunu söyleyeceğiz. Söylemekle kalmayacak, savaşa karşı harekete geçeceğiz. Etkili eylemler düzenleyeceğiz. Grevler örgütleyecek, büyük gösteriler yapacağız. Ama yetmez bunlar. Yetmiyor.

Hatırlayın 2003 başlarını. Mart öncesi, Irak'a saldırmak için Powel'in BM kurulunda sahte laboratuvar tüpleri üzerinden savaş çığlıkları attığı günleri. Tüm dünyada on milyonlardık sokakları dolduran. Londra, tarihinin en görkemli eylemleriyle sarsılmıştı. Hep birlikte haykırmıştık: Savaşa hayır!

Yetmedi. Durduramadık kan içici canileri. Saldırdılar Irak'a. Milyonu aşkın masumu öldürdüler. Sonra... Tüm coğrafyayı ateş ve barutla kavurdular. Kana kesti dört bir yan.

Elbette "savaşa hayır" diye haykıracağız meydanlarda. Ama kendimizi kandırmadan. Şimdiden berrak bir şekilde açıklamalıyız ki, şu ya da bu şekilde bu em-

peryalist yağma savaşı patlak verirse; en başta Kıbrıs, Türkiye, Yunanistan olmak üzere bölgede savaşa tutuşacak tüm ülke işçileri olarak, bizi bu kanlı maceraya sürükleyen burjuva hükümetlerin devrilmesi, işçi-emekçi iktidarlarının kurulması ortak hedefiyle ileri atılacağız! "Kendi hükümetlerimizin" yenilgisi için, emeğin iktidarını kurmak için mücadeleyi yükselteceğiz.

Eğer buna bir ultimatoma denebilirse, sermaye iktidarlarına şu ultimatoma vereceğiz: Ya savaş adımlarına derhal son verin ya da savaşın sonuçlarına katlanın! Çünkü bu savaşın sonunda yenilen siz olacaksınız. Sizin iktidarınızı devirmek için her şeyi yapacağız. Biliyoruz çünkü, düşmanımız cephe hattının karşısındakiler değil. Gerçek düşmanımız burada, içerde!

>>Editör...

AMERİKA'NIN KÜRDİSTAN PLANLARI

ABD emperyalizminin hegemonyası derin bir çöküş içinde. Hegemonyanın çöküşü, ABD kapitalizminin çöküşünden ayrı ele alınmaz. Daha doğrusu, hegemonyanın çöküşü ABD kapitalizminin çöküşünün sonucudur. Ancak, süreç içinde sonuç nedene dönüşüyor ve tersi de doğru.

Bunu artık kendileri de görüyor ve kabul ediyorlar. (Gel de bunu Türkiye ve Kürdistan'ın oportünist ve sosyal reformistlerine anlat! Hele de Kürdistan'da halen ABD gemisine binmeye çalışanlara ne demeli! Darkafalığın dayanılmaz rahatlığı olsa gerek bu.)

Kapitalizm Ömrünü Doldururken
Devrimci Sınıf Mücadelesi

C.Dağlı

2

Dünya Nereye?

Ali Varol Günel

4

Gerçekleştirme Vakti

İ.Cevat Çetiner

6

Savaş Ve Gençliğin Tutumu

K.Taylan Kızıldağ

7

3

KAPİTALİZM ÖMRÜNÜ DOLDURURKEN DEVİRİMCİ SINIF MÜCADELESİ

C. DAĞLI

BAŞYAZI

Emekçi sınıfın kapitalizme karşı dünya genelinde artan devrimci ayaklanmaları, günümüzde her şey karşısına gebe biçimindeki Marksist belirlemesini doğruluyor. Eski olan yeni olana gebe, kapitalizm komünizme gebe. Gelişmeler devrime gebe. Bu doğru belirlemenin pratik sonuçlarını da belirtmeliyiz. Kapitalist sınıfın tüm engellemelerine rağmen yeni toplumun doğumu günümüzün, çağımızın tartışmasız bir gerçektir. Olaylara bu gerçek temelinde bakmamız gerekiyor.

Komünist toplumun ilk aşaması sosyalizm yalnızca bir zorunluluk değil, aynı zamanda olanaklı olması, insanları yeni topluma geçiş konusunda bir teorisyenin gelecek üstüne olumlu sözlerinden daha etkileyici, ikna edici ve benimsenilirdir. Bu durumda hiç kimse insanları gelecek uğruna yeni bir yaşam için büyük mücadeleden alıkoymaz. Gerçekler gerçekliğini herkese kabul ettiriyor.

Ayaklanmanın olduğu her yerde kitleler devrim hedefiyle hareket ediyor. Sosyal reformistler bu durumu halk kitlelerinin gözünden gizlemek istiyor. Fakat devrim dünya genelinde bir gerçeği, bir olgudur. Bunu ne kadar gizleyebilirler? ABD, Latin Amerika, Avrupa, Lübnan, Irak ve İsrail'de insanlar devrimi gerçekleştirmek için ayaklanıyor. Her yerde devrim uğruna dövüşmek kavraya atılanların ileri bilinç düzeyini gösteriyor. Biz artık başka bir özne var dediğimizde küçük burjuva siyasetler, her zaman yaptıkları gibi görüşlerimiz karşısında bir sessizlik ittifakı oluşturdular. Daha sonra bu tespitlerimizden kendi hakiki, öz be öz görüşleri olarak göstermek üzere, aşımalar yapacakları kesin. Bu güne kadar yaptıkları gibi..

Leninist Parti uzun bir zamandır, insanlığın tarihin en devrimci döneminden geçtiğini inandırıcı olarak ortaya koydu. Bugün dünyanın devrimci bir dönemden geçtiğini söyleyenlerin sayısı artıyor. Bu unsurlar, reformist ve oportünist hareketlere fazla bağlanmayanlardır. Görüşlerimizin yarattığı etki çok açık. Dünyada devrimin objektif koşulları olduğu için bir çok insan bu gerçeği düşüncelerine yansıtıyor. Buna karşı çıkanlar kendi gerici öznelliğiyle hareket ediyor. Fakat en geri unsurlar bile somut olguları, gerçek yaşamı anlatırken gerçeklere değinmek zorundadır. Bu olgulara en yüzeysel yönleriyle değinme biçiminde olsa bile. İşte sosyal reformist yayımlar da bunu yapıyor. ABD ve Avrupa ayaklanmalarını anlatırken

ister istemez gerçekleri aktardılar. Bu ayaklanmalarda, devrim sloganlarının belirgin olduğu yazıldı. Eylemcilerle röportaj yaparken, onların ağzından devrim perspektifini belirtirken, tüm bunlardan da görülebildiği gibi devrim emekçi halkların ortak hedefi ve özlemidir. Devrim her yerde günceldir. Devrimin güncelliği, bu aktarmaları yapan çevrelerin sosyal reformist, burjuvaziyle sınıf işbirliği çizgilerine tamamen aykırıdır. Dünyadaki devrimci ayaklanmalar bizi doğruluyor ve görüşlerimizi dünyada maddi bir güç haline getiriyor.

İzlediğimiz politik strateji ve taktiğin doğru olması için öncelikle, kapitalist toplumun bugün geldiği nokta doğru olarak ortaya konmalıdır. Anında söyleyelim, kapitalizm ömrünü tamamlamış bir sistemdir. Bu toplum biçimi kendi gelişmesi sonucu olarak kendini tüketmekle birlikte, ona son noktayı koyacak yani onu yıkacak olan proletaryadır. Bir toplumsal sistem kendi nesnel gelişme yasalarının işlemeyle, çöküş sürecine girse de onu ortadan kaldıracak olan devrimci güçlerdir, onların eylemidir. Eski toplum, devrimci sınıfın eylemleri en yüksek biçimine, devrime dönüşürse yıkılır. Ama daha öncesinde tarihin bu aşamada olduğu kabul edilmelidir. Bu kavranmadığı içindir ki, kapitalizmin gelişme-yükseliş aşamasında olduğu gibi bir durumdan kurtulmak gerekiyor. Devrimci kitleler koşulların farkında. Somut durumu tüm gerçekliği içinde anlamayanlar küçük burjuva sosyalistlerdir. Gerçekleri aktarıırken bunun anlamını bilmemek nasıl bir darkafalık! Gerçek durumu görmelerinin önündeki en büyük engel bu çevrelerin kendileridir, sahip oldukları küçük burjuva anlayıştır. İçinde buldukları durumu aşmalarını yolu, küçük burjuvazinin toplumsal sınıfsal konumunu aşip, proletaryanın devrimci sınıf konumuna bağlanmaktır.

Kapitalistlerle proletarya arasındaki sınıf kavgasında son sözü işçi sınıfı söyler. Sınıf mücadelesine son noktayı koymak, son sözü söylemek, kapitalistlerle savaşı emekçi sınıfın kazanmasıdır. Burjuvazinin yenilgiye uğratılmasıdır. Sınıf savaşı proletaryanın devrimci iktidarında ve sosyalizmde başka biçimlerde devam eder. Proleter sınıf belirleyici savaşı, toplumsal devrimle kazanır. Devrim, sınıf mücadelesinin keskinleşmesidir. Devrim, sınıf mücadelesinden kopuk olarak konulmaz. Başka bir anlatımla, toplumsal devrim sınıf mücadelesinin sonucunda zafere ulaşır. Sınıf mücadelesini kabul etmek

yetleri değildir, buna dayanarak iktidarı almayı da göze almak gerekiyor. Her düzeydeki mücadele, sınıf mücadelesinin her biçimi kitleleri iktidara götürmez. Sınıf mücadelesinin en yüksek biçimi siyasi mücadeledir. Daha iyi bir ifadeyle, sosyalizme, devrimci siyasi mücadeleyle, devrimci siyasi yolla varılır. Bir çok yerde sınıf mücadelesi devrimci sınıf mücadelesi biçimi almıştır. Yani iktidarı hedefleyen, bunun için de burjuvazinin sınıf egemenliğini devrimci biçimde yıkma hedefini önüne koyan mücadele, devrimci mücadeledir. Sınıf mücadelesinin devrimci biçim almasını anlamak isteyen, dünyada son yıllarda gerçekleşen isyanlara ve ayaklanmalara baksın. Kitleler ayaklanmayı devrimci nitelik kazandığı ve kitlesel devrimci araçlara başvurdukları için bu kadar uzun sürdürebildi ve etkili oldu. Devrimci nitelikli eylemlerden başka mücadelenin hiçbir biçimi kitleleri derinden etkilemez, onları harekete geçiremez. Çünkü yalnızca mücadele devrimci karakteriyle kitleleri hedefe vardırır.

Sınıf mücadelesinin devrimci biçim alması, sınıf savaşının gidişini belirler. Ve bu eğilim dünya genelinde ortaya çıktı. Henüz bu yola girmemiş olan halkları daha kuvvetli bir şekilde etkiliyor. Sonuç almanın en garantili ve etkili yolu olduğu için cazibesi hızla büyüyor. Halkların mücadelede devrimci yola girmesi, tarihi süreci de kesinlikle hızlandıracaktır.

Kapitalizmin ömrünü tüketmesi, onun varlığının ortadan kalktığını göstermez. Toplum bir devrimle dönüştürülmediği sürece kapitalizm varlığını sürdürür. Bu durumda toplumun devrimci yeniden örgütlenişine kadar, işçi sınıfının devrimci mücadelesi tüm doluluğuyla devam eder.

Kapitalist sınıf bu işin peşini hiçbir zaman bırakmaz. Daha büyük bir şiddetle davranır, karşıtların, düşman sınıfların mücadelesi bu aşamada sürekli şiddet içinde geçer. Bunun yanında savaşı kazanmak için her sınıf diğer sınıflardan destek sağlamaya çalışır. Bu süreçte küçük burjuvazi iki ana sınıf arasında gider gelir. Burjuvaziye yanaştığı zaman proletaryayla devrim arasına girer. Bu topraklarda ve dünyada küçük burjuva siyasetlerin bu araya girme çizgisi izlediğini deneyimlerden biliyoruz. Onların tarihsel rolü sınıflar arasında bir "denge" kurmak bir "uyum" sağlamaktır. Fakat tekeli sermayenin egemenliği küçük mülk sahiplerini anti-kapitalist mücadeleye iter. İkirikili tavrı ve bu gidiş gelişler, iki taraftan birinin, yani proletaryayla kapita-

list güçlerin kesin sonuç almasına kadar sürer. Küçük burjuvazi kendi uzlaşma rolünü toplumda oynayabilmek için proletaryanın aşırılıklarına, örnek vermek gerekirse, proleter iç savaşı ve mücadeleyi keskinleştiren tüm yol, yöntem ve araçlara ısrarla karşı çıkıyorlar. Proletaryaysa mücadeleyi keskinleştirerek kazanır.

Devrimci ayaklanmalar, yeni bir topluma varmasa da hedef yeni bir toplumdur. Yeni bir topluma yönelmeyen bir hareket başarılı olamaz. Bir toplumdaki daha ileri bir topluma geçiş sıçramadır. Bu bir sıçramadır çünkü bir nitelikten başka bir niteliğe geçiş sıçramayla olur. Toplumsal devrim bir sıçramadır. Bir bilinçle kitleler ayaklanmayı devrime varırmak için mücadeleye asırlıyorlar. Toplumsal devrim, devrimci dönüşümler, çağımızın sürükleyici öyküsüdür.

Her ülkedeki sınıf savaşı aynı zamanda uluslararası niteliktedir. Diğer bir deyişle sınıf savaşı, emekle sermaye arasındaki savaşı, sahnesi tüm dünya olan bir savaştır. Birbirleriyle savaşan her sınıf kazanmak için kendi yönünde en etkin bir dünya desteğini oluşturur. Proletaryanın amacı olan sınıfsız toplum bütün ülkelerin proletaryasıyla aynıdır ve ortaktır. Dünya proletaryası ortak amaçlarla bir araya gelip birlikte kendi tarihini yapıyor. Sınıf dayanışması ortak amaç yönündeki çok etkin bir silahtır. Dünya emekçileri de kendi tarihlerini ya da insanın bir tarih yapmak için yüksek bir bilinç düzeyine ulaşmışlardır. Geçmişte uluslararası işçi hareketinde ve belli bir ölçüde farklı ülkelerin komünist hareketleri arasında görülen dar ulusal çekişmeler büyük ölçüde aşıldı. Her ülkedeki komünist işçi hareketi sadece kendini değil, fakat dünya proletaryasının ortak geleceğini de düşünüyor. Bu yüksek devrimci anlayışı küresel isyan ve ayaklanmalarda hemen görebiliriz. Burjuvazi sınıf bilinçli olmasına rağmen toplumsal doğası gereği, rekabet, bireysel çıkar, bencilik, kendini düşünme vb anlayışlar kendine egemenken, bu savaşı, kendi aralarında en geniş devrimci dayanışmaya uygun davranan dünya proletarya hareketi karşısında kaybedeceği çok açık. Kuşkusuz işçiler kendi içinde bölündüğü sürece, kendi içinde bir mücadele sürüp gider. Fakat sınıf mücadelesinin mantığı ortak düşmana karşı birlikte hareket etmeyi dayatıyor. Bu yönden de başka bir özne var. Eski dünyaya son verecek ve hümanizmi gerçekleştirecek olan bu öznedir.

ABD, Avrupa ve tüm emperyalist dünyadaki son yılların eylem pratiği

neyi gösteriyor? Kapitalizme karşı ayaklanmalara katılan büyük bir güç olduğu gerçeğini. Aslında şimdiye dek eyleme geçen kitlelerden çok daha fazlası var. Bu büyük gücün ne kadarının harekete geçeceği, eylemin karakterine ve hedefine bağlı. Her eyleme çok geniş katılım olmuyor. Fakat kapitalist sistemden hoşnutsuz, hayatı her zaman bu sistemin yarattığı felaketlerin tehdidi altında olan, bazen sosyal bir olayda duygu patlaması yaşayan ve bunu sokaklara taşıyan çok kalabalık insan toplulukları mevcut. Yalnızca bulunduğumuz yerde değil, küresel çapta büyük bir güç. Bu büyük dünya gücü, örgütlü ve örgütsüz insanlardan oluşuyor. Bir eylem söz konusu oldu mu, anında kendi potansiyel gücünü harekete geçirecek ve eylemde organize edecek kadar ileri, gelişkin devrimci politik bilinçli bir hareket. Devrime, ortak harekete karşı yüksek bir sorumluluk bilinciyle davranan bu insanlardır. Bu şu anlama gelir ki, bu insanlar, her hangi bir durumda taşıdıkları anlayış gereği kendi çabasıyla eyleme geçebiliyor. Dolayısıyla burjuvazi ne yaparsa yapsın bu eylemlerin önüne geçemez ve geçemiyor da.

Lübnan örneği, toplumun kapitalist güçler tarafından ve emperyalist güçlerce farklı dinlere, mezheplere, burjuva politik partilere bölünmesi, halkın buna rağmen bu güçlere karşı ortak olarak ayaklanmasını ve ayaklanmayı devrime varırmasını engelleyememiştir. İşçi sınıfı, kadınlar, gençlik, aydınlar yani Lübnan halkı, egemen güçlerin çıkarının kendi çıkarlarıyla karşıt olduğunu gördü. Oradaki yönetici güçler kendilerine hangi adı takarsa takısın, hepsi aynı kapitalist sınıfı oluşturuyor. Kumaş kapitalizm kumaşdır, sadece kumaşa işlenen motifler farklı. Halk kitleleri bunun bilincine vardı ve ayaklandı. Ortak ve aynı düşman karşısında ortak hareket ediyor. Bütün ülkelerdeki halklar gibi Lübnan halkı da kapitalist toplumun dar yapısıyla çatışma içinde. Bu dar toplumsal yapı her bakımdan gelişmeye ayak bağı durumunda. Emekçi halklar prangalarından, zincirlerinden kurtulacaktır.

Bugüne kadar bütün devrimci el koymalar sınırlı kaldı. Proletaryanın devrimci el koyması sınırlı olmayacaktır. Proletaryanın toplumsal devrimi üretici güçlerin bütününe el koyacaktır. Böylece her birey ortaklaşa üretim araçlarına dayanarak kendini çok yönlü geliştirme olanaklarına kavuşacaktır.

Her Şeyin Yandığı Gece

"Hayır, lütfen...", Javier Ordoñez'in 9 Eylül Çarşamba günü şafakta iki polis tarafından öldürüldüğü sırada söylediği sözlerdi. Bu gerçeğin bir sonucu olarak, Kolombiya'daki bazı şehirlerde, Bogotá'da en az yedi kişinin de polis tarafından öldürülmesiyle sonuçlanan protestolar başladı.

Ibagué, Cali, Neiva, Medellín, Barranquilla, Pitalito, Bucaramanga, Pereira, Tunja, Popayán ve Bogotá gibi şehirlerde gerçekleşen protestolarda, 46 yaşındaki avukat Javier Ordoñez'in ortaya çıkardığı öfke açığa çıktı. Eylemlerin yaygın olarak gerçekleştiği yerler, polislin Acil Eylem Komutları (CAI) oldu.

Yaşananlar sosyal ağları da sarstı. #ACAB, #JavierNoMurióAJavierLoMatados ve #ColombiaLivesMatter trend topic oldu.

Başkentte eylem 10 Eylül'de öğle saatlerinde çeşitli yerlerde başladı. İlk buluşma noktası, Ja-

vier Ordoñez'in nakledildiği, hala hayatta iken, akrabalarının ifadelerine göre onu öldüren polisler tarafından dövüldüğü yer olan Villa Luz'un CAI'siydi.

Öğleden sonra, en az 22 CAI merkezine Javier Ordoñez'in öldürülmesi ve polislin sistematik insan hakları ihlallerine öfkelelerini haykıran protestocular tarafından saldırıldı.

Defender la Libertad örgütü yaptığı açıklamada polislerin müdahale protokollerine aykırı olarak kimliklerini gizleyerek protestoculara, basına ve insan hakları savunucularına saldırdığını, en az 24 kişinin yaralandığını ve 45 kişinin gözaltına alındığını söyledi.

Bu uygulama (polislerin kimliklerinin açık olması ç.n.) polislin istismarı ve aşırılıkları konularında yetkililerin sorumluluğu tespit ederek yaptırım uygulanabilmesi, sivillere karşı tehdit

oluşturamaması için var.

Ayrıca devriye görevlilerinin silah çektiği ve eylemcilere ateş açtığı görüntüler ve şikayetler doluşmaya başladı. Defender la Libertad da 24 yaralının 19'una ateşli silahların neden olduğunu söylüyor.

Yetkililerin tepkisi özellikle endişe verici. Bir yandan Savunma Bakanı Carlos Holmes Trujillo, bu sabah şehrin diğer bölgelerinden yaklaşık 2.000 asker getirilerek Bogotá'da askeri kontrol uygulayacağını söyleyerek, şehrin askerileştirileceğine dair "güvence" verdi.

Ayrıca, gösterilerin kışkırtılacağı varsayılan sosyal medya hesaplarına da soruşturma açılacağını söyledi.

Öte yandan, ne Savunma Bakanı ne de bölge yetkilileri Javier Ordoñez'in cinayetini tanımadı, çünkü kurum bunun bir "polis operasyonundaki kompli-

kasyon nedeniyle" bir ölüm olduğunu garanti etti.

Dün Bogotá'da beş kişi, Soacha'da iki kişi ateşli silahlarla ve garip koşullarda katledildi ve bu ölümlerin, bu sabah yetkililerin yanan CAI ve araçlara odaklanan açıklamalarının odağı olmadı.

Savunma Bakanlığı'nın cevabı, polislin bir kurum olarak nasıl hareket ettiğini sorgulamadan, 9 Eylül'deki gösterilere katılan insanlara hakkında bilgi verenlere 50 milyona kadar ödül teklif ederek, protestoyu suç saymaya odaklandı.

Bu sabah Bogotá belediye başkanı Claudia López, dün gece öldürülen insanların rakamlarını güncelledi. Yedi kişinin öldüğü bir katliamdı. Bu nedenle çeşitli sosyal örgütler ve genel olarak sivil toplum bu öğleden sonra seferberlik (eylem) çağrısını yaptı.

NOT: colombiainforma.info sitesinden çevrilmiştir

ÇEVİRİ

Editör

AMERİKA'NIN KÜRDİSTAN PLANLARI

Baş tarafı 1. sayfada

Bu çöküşü durdurmak için Trump, Afganistan, Irak, Suriye ve başka yerlerden ordusunu çekmeye başladı. Şüphesiz bu birden bire olabilecek bir şey değil. Zaman alması kaçınılmaz ama süreç başlamıştır ve sonucuna varacak.

Afganistan'dan çekilmek için Taliban'la anlaşma yaptığını biliyoruz. Suriye'den Türkiye ile anlaşmalı biçimde çekilmeye başladığını ve bunun yarattığı sonuçları da biliyoruz. Irak'taki askerlerinin sayısı ve İran faktörü nedeniyle oradaki çekilme biraz daha yavaş da olsa, sürüyor. Farklı yerlerdeki askeri üslerini peyderpey Irak ordusuna devrediyor.

Ancak, geri çekilirken tüm emperyalist amaç ve çıkarlarından vazgeçtiği sanılmamalı. ABD, askerlerini işgal ettiği yerlerden geri çekerken çekildiği yerleri güvenilir bir "emanetçi"ye bırakarak çekiliyor.

Türkiye'nin Rojava işgali budur. James Jaffrey adlı sülük, cebinde Türkiye'ye bırakılacak Rojava topraklarının haritası dolaşırken, Türkiye'nin olası bir işgal hareketine karşı Kürt halkını koruma sözüyle Kürtlere tuzak kurmasının nedeni de budur. Çekilirken doğacak boşluğa Türkiye'yi yerleştiriyorlar.

Aynı şekilde, Türkiye'nin şimdilerde G.Kürdistan ve Irak topraklarında başlattığı işgal ve olabirirse ilhak operasyonu da budur. Ancak burada durum, özgül koşullardan dolayı, Rojava'dan biraz

farklıdır.

Türkiye'nin buradaki işgal ve ilhak girişimine alan açan G.Kürdistan yönetimi ve ABD'dir. Irak hükümeti ise, zayıflığını da bahane ederek bu girişime ortak olmuştur. Irak halkından duyduğu korku nedeniyle işgale gösterdiği "tepkî" kimseyi yanıltmamalı.

ABD emperyalizmi, askerlerini geri çekerken emperyalist çıkarlarını korumak için öncelikle bölgedeki devrimci güçlerden ve devrimci ulusal kuruluş savaşlarından kurtulmak, olası bir ulusal ve toplumsal devrime karşı güvence oluşturmak plan ve arayışında. Gizlemiyorlar da.

Barzanigillerin Türkiye ile el ele UKH'ne karşı giriştikleri savaşın amacı ve anlamı budur. Çok açık: UKH olarak PKK'nin tüm askeri ve politik güçleri Türkiye eliyle imha edilmek için harekete geçmiş durumdadır. Barzanigillerin ve ABD'nin bu savaş için Türkiye'ye nasıl alan açtıkları üzerinde ayrıca durmaya gerek yok. Bu konudaki bilgi, haber ve belgeler artık burjuva basında dahi kolayca yayımlanabiliyor.

ABD Dışişleri Bakanlığı'nın Ortadoğu'dan sorumlu Bakan Yardımcıları Joey Hood ve David Kopley tarafından yapılan açıklamalar ABD-Türkiye-İrak-G.Kürdistan yönetimi arasındaki işbirliğini ve amaçları olduğu gibi ifşa ediyor. İşte o açıklamalar:

"Irak Kürt Bölgesel Yönetimi, Irak merkezi hü-

kümeti ve Türkiye, ABD'nin ve diğer koalisyon ülkelerinin danışmanlığı ve desteğiyle birlikte çalışma yürütebilir. Bunun sonucunda Sincar gibi yerler, PKK de dahil düzensiz silahlı gruplardan temizlenebilir ve halkın refahına çalışacak ve halk tarafından kabul görececek bir sivil yönetim kurulabilir."

Hood, buna ek olarak da ağızdaki baklayı çıkararak bu konuyu tüm taraflarla, yani Türkiye, Irak ve Bölge yönetimiyle istişare ettiklerini, çözüm sürecinin başlaması için Sincar'dan (Şengal) daha güzel bir yerin olmadığını ekliyor.

Ardından, David Kopley de şunları dile getiriyor: "Irak'ın kuzeyindeki PKK varlığıyla bağlantılı sorunların çözümü için Türkiye ve Irak'ın birlikte çalışmasını istiyoruz. Irak'ın egemenliğinin gözetilmesi önemli olduğu gibi Türkiye'nin güvenlik alanında meşru çıkarları olduğunu kabul etmek de önem taşıyor"

Bu sözler, bölgedeki gericiğin Kürt halkının özgürlük savaşına karşı planlarını yeterli bir açıklıkla ortaya koyuyor.

ABD emperyalizmi, Rojava'dan çekilirken biraz daha farklı bir yol izliyor. Türkiye'nin işgalini hazırlayıp onaylamasına yukarıda işaret ettik. ABD emperyalizminin Türkiye'nin işgaliyle amaçladığı hedef, gerçekte Rojava devrimci güçlerinin imhası, Rojava devriminin tamamen tasfiyesi ve bölgenin Türkiye'nin kontrolüne verilmesiydi.

Ancak Türkiye'nin işgali, Kürt halkının işgale

karşı mücadelesi, dünya halklarının tepkisi, Rusya ve Suriye'nin tutumu nedeniyle yarım kaldı; temel hedeflerine ulaşamadı. Ne Rojava devrimci güçleri imha edilebildi, ne Rojava devrimi tasfiye edilebildi ne de Türkiye orada tam bir hakimiyet kurabildi.

Yine de, bu "başarısızlık" ABD'yi amaç ve hedeflerinden vazgeçmedi. Bu sefer, "Kürtlerin ulusal birliği" ulvi bahanesiyle, Rojava Devriminin içini boşaltmak, zamanla devrimci güçleri tasfiye etmek ve Rojava'yı "sağlam" ellere teslim etmek için ENKS denen işbirlikçi yapıyı devreye sokmaya çalıştı.

Burada bağlantı köprüsü Barzanigillerdi yine. Afrin'in işgalinde Türkiye'ye verdiği destek nedeniyle Rojava'dan dışlanmış, o topraklara ayak basamaz hale gelmiş olan bu kerameti kendinden menkul yapı, ABD ve Barzani'nin çaba ve baskılarıyla tekrar Rojava'ya sokuldu.

ABD-Türkiye-İrak-G.Kürdistan yönetimi bu planların peşindeyken aniden bu planları bozacak iki önemli gelişme araya girdi. Bunlardan biri, Fransız emperyalizminin şimdiki bayraktarı Macron'un Irak ziyareti, diğeri SDM (Suriye Demokratik Meclisi) ile Suriye Halkın İradesi Partisi arasında Rusya'nın gözetimi ve teşvikiyle yapılan anlaşma.

Bu gelişmelerin üzerinde ayrıca durmak gerekecek.

Hazırlıkları Bizi Savaşlardan Gerçekten Kurtaracak Devrimci Yola Göre Yapalım

TKEP/Leninist Merkez Komitesi, 11 Eylül'ün yıldönümünde savaşın eşliğindeki devletlerin işçi sınıfı ve ezilen halklarına hitaben bir açıklama yayınladı ve "Kahrolsun Paylaşım Savaşı, Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!" dedi.

Doğu Akdeniz'de süren savaşa değinerek başlayan açıklamada, "Bu, bir yağma ve paylaşım savaşıdır. Bu, haksız bir savaştır. Bu savaşın bütün taraflarının sorunu, Doğu Akdeniz'in yeraltı kaynaklarını yağmalamaktır. Sorun, yani savaşın kendisi, hangi devletin bu yağmadan, bu talandan ne kadar büyüklükte pay alacağına karar vermektir kaynaklanıyor.

Savaşa hazırlık yapan her devlet en büyük payı kapmak için tüm askeri güçlerini, donanmasını, savaş uçaklarını hazır bekletiyor" denilerek bu savaşın tüm ülkelerin işçi sınıflarının, emekçilerinin, ezilen halklarının payına sadece kan, gözyaşı, acı ve ölüm düşeceği; galip devletlerin egemen burjuva sınıfları kasalarının da dolarla dolacağı hatırlatıldı.

"Bu emperyalist-kapitalist devletler, birbirlerine Doğu Akdeniz'deki zenginlikleri 'adil paylaşalım' diyorlar. Ama em-

peryalist-kapitalist devletler arasında 'adil paylaşım' güce göre yapılır. Bir emperyalist devletin, bir kapitalist devletin gücünü ölçmenin tek yolu var: Savaş. Bu devletler arasında gücü ölçmenin başka yolu yok.

Bu yüzden emperyalist-kapitalist devletlerin egemenliği altında bu paylaşım kavgasının savaşa sonuçlanması kaçınılmaz. Bugün olmazsa yarın" denildi. Bu savaşı engellemenin yolu ise "savaşa neden olan, savaşı yöneten burjuva sınıfların egemenliklerini bir devrimle yıkmak, işçi sınıfı ve emekçilerin iktidarını kurmak" olarak gösterildi.

"Savaşa hayır" demekle savaş önlenemez. Bu sloganla yapılan büyük eylemler ne Afganistan'ın, ne Irak'ın, ne Libya'nın işgalini önleyebildi. Doğu Akdeniz'in zenginliklerine aç kurtlar gibi saldıran Türkiye, Yu-

nanistan, Fransa ve diğer ülkelerin burjuvazisi sadece savaş karşısı hedefle durdurulamazlar.

Onları sadece bir devrim durdurabilir. Sadece iktidarı işçi sınıfına, emekçilere kaptırma korkusu onları durdurabilir. Tarihteki tüm deneyimler, tüm büyük savaşlar bu gerçeği defalarca kanıtlamıştır" denilen açıklamada, Parti olarak Türkiye, Kürdistan işçi sınıfına, emekçilere bu yoldan yürüme çağrısı yapıldı. Yunanistan, Fransa, Kıbrıs, Mısır ve diğer tüm ülkelerin proleteriyasının da yürümesi gereken yolun bu olduğu vurgulandı; "Çıkması muhtemel bir savaşta silahımızı kardeş halkların evlatlarına değil 'kendi' hükümetimize çevirelim" denildi.

Açıklama şu çağrı ile sonlandı:

"Savaş, bu koşulları, 'kendi' hükümetimizi, 'kendi' burjuva sınıfımızın egemenliğini yıkmamızın koşullarını fazlasıyla hazırlayacaktır. Hazırlıklarımızı bu devrimci hedefe, bizi savaşlardan gerçekten kurtaracak bu devrimci yola göre yapalım!"

NOT: www.leninist.net sitesinden kısaltılarak yayımlanmıştır

"İyi Çocukları" Hala İş Başında

HBDH, 12 Eylül askeri faşist darbenin yıldönümünde yazılı bir açıklama yayınladı.

"12 Eylül Askeri Faşist Cunta'nın yaptığı darbenin 40. yılına girerken; darbenin sadece ülkeyi askeri vesayet altına almak amaçlı olmadığını bir kez daha yinelemekte fayda vardır. Bu darbeye birlikte; 70'li yıllar boyunca büyüyen ilerleyen, devrimci ve komünist hareketi ile bu zeminde gelişen kitle hareketlerini boğmak, aynı zamanda ciddi bir ivme kazanan Kürt Özgürlük Hareketi'ni de tarihin karanlık sayfalarına gömmek istemişlerdir" denilen açıklamada asıl amacın bilinçlenmeye başlayan kitleleri sindirmek, örgütlenme fikrini yok etmek olduğu söylendi.

Açıklamada devletin halkları birbirine kırdırma için de türlü yöntemler geliştirdiği, Alevi-Sunni, Türk-Kürt, Sol-Sağ arasında derin çelişkiler oluşturarak; mezhep çatışmalarının, katliamların ve saldırıların birbir yöneticisi olduğu söylendi, Madımak, Çorum, Maraş, Gazi, Roboski katliamları hatırlatıldı.

"Yeni direniş mevzileri açmanın tam zamanı" olduğu vurgulanan açıklamada, "Bu direniş mev-

zilerimizi faşizmin tam ortasında AK saraylarında, AKP-MHP faşist klişinin istismarcı, tecavüzcü vakıflarında, işgal ve imha operasyonlarını sürdürdükleri karargahlarında, AKP-MHP iktidarını ekonomik olarak güçlendiren burjuvaların şirketlerinde faşizme darbe vurarak açmalı ve devrimin birleşik cephesini halklarımızla birlikte örmeliyiz" denilerek herkes Halkların Birleşik Devrim Hareketi saflarında mücadeleyi büyütmeye, faşizmi tarihin karanlık sayfalarına gömmeye çağrıldı.

ESP'ye Operasyon: 17 Tutuklama

Ezilenlerin Sosyalist Partisi'ne (ESP) yönelik İstanbul Cumhuriyet Savcılığı tarafından Eylül 2020'de açılan bir soruşturma kapsamında 7 Eylül akşam saatlerinde Antalya, Diyarbakır, Hatay, İzmir ve birçok ilde çok eş zamanlı yapılan baskınlarda HDK Eş Sözcüsü Sedat Şenoğlu, ESP PM üyeleri Çiçek Otlu, Volkan Uyar, Mustafa Naci Toper ile parti üyeleri Selver Orman, İlke Başak Baydar, Yücel Karadağ, Ozan Özgenler, Ozancan Sarı, İlhan Aslan, Alper Kaba, Ezgi Bedel, Zekeriya Aykut Karnap ve Gözde Sivasslıoğlu olmak üzere 14 kişi gözaltına alındı.

Aynı soruşturma kapsamında parti üyeleri Özgür Barçın ve Bedran Çoğaltan'ın ve Ezilenlerin Hukuk Bürosu (EHB) üyesi avukatlarının kal-

dığı evlerine de baskın yapıldığı ancak adreste bulunamadıkları öğrenildi.

Gözaltına alınanlar Vatan Caddesi'ndeki İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü. 24 saat kısıtlama kararı gerekçesiyle avukatların görüşmesi engellendi.

Haber duyulduğunda ESP, SKM, HDP ve HDK çok sayıda kurumun katılımı ile Kadıköy Süreyya operası önünde basın açıklaması yapılarak gözaltılar protesto edildi.

11 Eylül günü ifadeleri alınmak üzere Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi'ne getirilen 17 kişi, soruşturma savcısı tarafından ifadesi alınmadan tutuklama talebiyle Nöbetçi Sulh Ceza Hakimliği'ne sevk edildi. İki ayrı mahkemede yapılan sorgu işlemleri ardından 17 kişi tutuklandı.

Cenazeler Üzerinden Savaşım

Faşizmin halklara karşı savaşı, cenazeler üzerinden devam ediyor.

Bizim coğrafyamızda devletin "düşman"larının cenazesini vermemesi artık neredeyse kanık-sanacak kadar sıradanlaşan bir olay oldu. En son Ovacık'ta çatışmada hayatını kaybeden gerillaların parçalanmış cenazeleri, çeşitli gerekçelerle ailelerine teslim edilmemişti. Geçtiğimiz haftalarda Arıcak kırsalında yaşanan çatışmada yaşamını yitiren HPG'li Salih Ekinci ve İzzet Yiğit'in cenazeleri 85 günün ardından ailelerine teslim edildi... Neredeyse 3 ay... bunun dışında koliyle gönderilen cenazeler, parçalanmış dağıtılan mezarlar, taşınan-kaçırılan cenazeler, kaldırılmaya plastik kurtlarla defnedilenler...

Liste uzayıp gidiyor...

Eylül ayının ilk günlerinde bu konuda gelen haber İsrail'den oldu. Açıklama yapan İsrail hükümeti, "güvenlik güçleriyle çatışma veya gösterilerde öldürülen Filistinlilerin cenazelerinin artık ailelerine geri verilmeyeceğini" duyurdu.

Bu uygulama, pratikte, bir İsrailinin yaşamını yitirdiği çatışmada öldürülen Hamas üyeleri için yapılmıştı. Bu karar, bundan sonra yaşamını yitiren Filistinlinin hangi örgütten olduğu veya ölenin İsraili olup olmadığına vs bakılmadan cenazelere el koyacağını ilan ediyor İsrail...

DÜNYA NEREYE?

Ali Varol Günal

Bu soruyu şu anda o kadar çok insan soruyor ki kendisine ve başkalarına... Biri çıkıp kahinliğe soyunacak olsa iş yapar mı yapar! Her çağın bir Nostradamus'u oluyor ne de olsa!

Kuşkusuz, hiç kimsede olmadığı gibi biz devrimci komünistlerde de böyle bir marifet bulunmuyor. Bunun yerine, bu soruya cevap verebilmek için elimizde diyalektik yöntem var. Diyalektik yöntem ise gelecek için kestirmelerde bulunmaktan çok, bugünün varolan somut olgularının ve ilişkilerinin bilimsel olarak analiz edilmesine ve bu olgu ve ilişkilerin geleceğe dair eğilimlerinin ortaya çıkarılmasına yarıyor.

Buradan bakamayanların çoğu, dünyanın bir "felaket"e, "yokoluş"a, "kıyamet günü"ne doğru gittiğini düşünüyor. Özellikle Koronavirüs pandemisinden sonra böyle düşünenlerin sayısı arttı. Bu aynı zamanda geleceğe dair umutların, iyimserliğin de azaldığını gösteriyor. Zaten böylesi dönemlerde başka türlü olmasını beklemek de yanlış olacaktır.

Sorun şurada: İnsanların çoğunluğu böyle düşünürken, insanlara umut vermesi gereken; onlara başka bir dünyanın mümkün olduğu düşüncesini bıkmadan usanmadan anlatması, iyimserlik aşılması gereken öncülük iddiasındaki kişilerin ya da grupların, "ortalama bilinç"le hareket etmeleri ve hatta zaman zaman kitlelerin de gerisine düşüp, onlardan daha karamsar bir ruh haline bürünmeleridir. Hâl böyle olunca "umutsuzluğun kıyısına gelmiş geniş yığınlar"ın kendilerine hiçbir umut vermeyen kerameti kendinden menkul (sadece kendilerinin iddia ettiği) "öncüler"i takip etmesi mümkün olmamaktadır, olmayacaktır da. Ve bu da bir kısır döngüye yolaçacak, kitleler peşinden gidecekleri, sonu sonuna güvenilecekleri bir öncülük göremedikleri için daha da umutsuzlaşacak ve karamsarlaşacaklar, onlara bakan "öncü"lerimiz de deyim yerindeyse içinde buldukları "bekleme hali"nden çıkamayacaklardır. Olan biraz da budur.

Aslında dünya üzerindeki sorunlar hiçbir dönem bu kadar birikmemiş, çözümleri hiç bir zaman bu kadar yakıcı bir hal almamıştı. Şöyle bir kafanızı kaldırıp baktığınızda kapitalist uygulamanın çıktığını, Pandemiden savaşlara, işsizlikten mülteci krizlerine, çözülemeyen ulusal sorunlardan çevre sorununa, istihdam sorunlarından cinsiyetler arası sorunlara kadar her türlü sorunun/ krizin dünya üzerinde kol gezdiğini görebilirsiniz. İnsanların yaşamsal/yakıcı olan bu sorunların çözümü için ayağa kalktıklarını bir çok yerde isyan ettiklerini de görebilirsiniz.

Dağılmış halde olsalar da dünyanın dört bir yanında emperyalist-kapitalist sisteme ve onun yarattığı sonuçlara karşı itirazlar, eylemler, isyanlar, ayaklanmalar oluyor. Bunların kapitalist sistemi derin bir şekilde sarstığı muhakkak. Emperyalist hegemonyayı günden güne daha fazla çökerttiği de... Öyle ki artık dünyanın içinde bulunduğu hiçbir sorunu çözemiyorlar; emperyalist-kapitalist kurumlar, zaten kendi yarattıkları sorunları çözemeyecek bir noktaya geldiler.

Dünya üzerinde, özellikle Koronavirüs pandemisiyle birlikte arayışlar da arttı. İnsanlık bir avuç kapitalist asalağın elinde geleceklerinin çarçur edilmesini istemiyor. İnsanların umutsuzluğun kıyısına kadar gelmiş olmaları onların durumlarından memnun oldukları ya da durumlarını kabullendikleri anlamına da gelmiyor. İçinde buldukları kötü koşulların dışına her çıkmak istediklerinde kendilerini çok daha hazırlıklı olmaları gerektiğini bilince çıkarmalarını sağlayan bir durumda buluyorlar. İşte burada bütün dünyada ortaya çıkan devrimci durum ve bunun bir devrime dönüşmesi için her ülkede hazır olması gereken öznel güç/ öznel faktör devreye giriyor.

"Devrimin nesnel koşulları" üzerinde genellikle çok tartışma yürütülmez; ancak "öznel faktör" üzerinde çoğunlukla yanlış, eksik kavrayışlar mevcut. Bu nedenle emeğin Avrupa ve ABD'de bile devasa eylemler olurken, "ne yazık ki" diye başlayan ve "devrimin öznel faktörü olmadığı için..." yenilgiden bahseden bir sürü laf kalabalığı okursunuz "ortalama sol" dergi ve gazetelerde. Onlara göre öznel güç / faktör, kitlelere öncülük edecek olan devrimci / komünist örgüt / partidir. Oysa devrimci durum / devrim durumu üzerine yazdıkları bir çok kesim tarafından kabul edilen Lenin, hiçbir yerde öznel güç / faktör'ü örgüt / parti'ye indirgememiştir. En çok bilinen "II. Enternasyonalin Çöküşü" makalesinde "...her devrimci durum bir devrime yolaçmaz; devrim sadece yukarıda sözü edilen nesnel değişikliklere öznel bir değişikliğin, yani devrimci sınıfın, eğer düşürülmezse, kriz döneminde bile asla düşmeyecek olan eski hükümeti yıkmaya (ya da sarsmaya) yetecek güçte devrimci bir kitle eylemi yürütme yeteneğinin eşlik ettiği bir durumdan doğar" der. Buradan anlaşılması gereken devrimci / komünist bir örgüt / parti'nin eksikliği değil, işçi sınıfının bilinç, örgütlülük ve hazırlık düzeyinin yeterli olup olmamasıdır. Yani devrimci / komünist bir örgüt / parti de olabilir; ama eğer devrimci bir sınıf, kendiliğinden düşmeyecek olan eski hükümeti yıkmaya ya da sarsmaya yetecek güçte devrimci bir kitle eylemi yürütme yeteneğine sahip olacak denli hazırlanamıyorsa devrimci durum devrime dönüşmeyecektir.

Dolayısıyla "Dünya Nereye" sorusunu soranların, öncelikle onu nereye götürmek istedikleri ve bunu nasıl yapabilecekleri sorusunu da sormaları gerekiyor. Proletaryanın bilinç ve örgütlülük düzeyini geliştirmek, ona devrimci kitle eylemleri yürütme yeteneği kazandırmak için aralıksız emek vermeleri gerekiyor. Madem ki, bir dünya devrimi günden güne daha fazla bir gerçeklik halini alıyor dünyanın komünizme doğru gidişinin önünü açabilmek için bugünün özellikle genç kuşaklarına, karamsarlığa ve umutsuzlara rağmen, daha çok iş düşüyor.

Cargill İşçileri PepsiCo. Önünde

Bursa Orhangazi'de bulunan Cargill Fabrikası'nda 14 işçi Tek Gıda İş Sendikası'na üye olduğu için işten atılmıştı ve fabrika önünde eyleme başlamıştı.

İşçiler, Covid-19 pandemisi nedeniyle ara vermek zorunda kaldıkları eyleme 847'inci günde fabrika önünde yeniden başladılar.

İstanbul'da Ataşehir Palladium Tower'da Cargill'in önünde geceli gündüzlü eylemlerini sürdüren 14 işçi, Cargill ile iş yapan firmalar önünde eylemler yapmaya başladı. İşçiler 24 Ağus-

tos'ta Assan Gıda, 31 Ağustos'ta Coca-Cola önünde eylem yaptılar.

İşçiler, 874'üncü günleri olan 7 Eylül'de de Cargill müşterilerinden Pepsi Co. önünde eylemdeydi.

Eylemde konuşan Tek Gıda İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı Suat Karlıkaya Cargill'in artık sendika düşmanlığını bırakarak atılan 14 işçinin geri alınması gerektiğini vurguladı. Eylemlerinin Cargill'in İstanbul'daki tüm müşterileri önünde yapılacağını da belirten Karlıkaya, işe dönülmesi halinde eylemleri artıracak-

larını söyledi.

Karlıkaya, okuduğu basın metninde Cargill'in bir Amerikan tekelini olduğunu ve Türkiye'de gün geçtikçe büyüdüğüne dikkat çekti. Cargill işçilerinin 2012 yılında anayasal hakları olarak başka bir sendikaya üye olduklarını, üye olan işçilerin haksız bir şekilde işten çıkarıldığını vurgulayan Karlıkaya, yapılan tüm baskılara karşı işçilerin sendikaya üye olarak 2018'de örgütlenmelerini tamamladığını; Cargill patronlarının yetki tespiti başvurusundan bir ay sonra 14 işçiyi "kota fazlalığı ve daralma" bahanesiyle işten çıkardığını hatırlattı.

Üretim kapasitesinin sürekli arttığını çok iyi bildiklerini söyleyen Karlıkaya, Cargill patronuna, "Sizler asla dürüst davranmıyorsunuz! Çünkü işten çıkartılan arkadaşlarımız sizlere yıllarca emek veren, hatta sizin performanslarınızı beğenerek ödül verdiğiniz arkadaşlarımızdık. Çünkü sendika gelirse, dürüst çalışmak zorundasınız, adaletli olmak zorundasınız, yıllarca emeğini sömürdünüz işçinin

refah payını yükseltmek zorundasınız.

"Çünkü sendika gelirse, insan gibi yönetmek zorundasınız. Hak ve özgürlüklerine sahip çıkan bir işçiyi asla istemiyorsunuz" dedi.

Önümüzdeki günlerde Cargill şirketinin en büyük müşterilerinden olan Burger King restoranları önünde de eylemler yapmayı planladıklarını söyleyen Karlıkaya, "Şunu iyi bilmelisiniz ki, sendika isteyen Cargill işçisi Tek Gıda İş ile mücadelesinden asla vazgeçmeyecektir. İşçi hak ve özgürlükleri, patronların insafına, yerel yöneticilerin sorumlusuzca aldığı kararlara teslim edilmeyecek kadar değerlidir ve biz bu değer uğruna her türlü kavgayı vermeye devam edeceğiz" dedi.

Basın açıklamasının ardından işçiler, Pepsi Co. yöneticilerine durumlarını anlatan bir mektup verdi. Mektup verilmesinin ardından işçiler Ataşehir'de bulunan Cargill Merkez Ofisinin önüne geçerek oturma eylemine devam etti.

Çiğli'de İşçiler Grevde

DİSK'e bağlı Genel İş İzmir 8 No'lu Şubesinin örgütlü olduğu Çiğli Belediyesi'nin temizlik işlerini yürüten taşeron firma ÇİBEL AŞ ile toplu iş sözleşmelerinde dokuz aydır olumlu sonuç alınmaması üzerine işçiler, 1 Eylül sabahı itibariyle fiili olarak greve çıktı.

Toplu İş Sözleşmeleri Ocak 2020'den bu yana sürdürülüyor. Görüşmelerin sonuçlandırılmaması üzerine belediye işçileri 1 Eylül tarihinde eylem kararı aldı ve tüm birimlerde işbaşı yapmadı.

ÇİBEL AŞ patronu, grevin yasal olmadığı gerekçesiyle tutanak tuttu ve "işçiler bunun sonuçlarına katlanacak" diyerek tehdit etmesine rağmen, Çiğli Belediyesi'nin Harmandalı'daki şantiyesinde sözleşmenin imzalanması ve taleplerin kabul edilmesi için fiili olarak greve başladı.

Genel İş 8 No'lu Şube Temsilcisi Feride Konca, 9 aydır görüşmelerden bir sonuç elde edilemediğini ve eylemlerinin ikinci gününde olduklarını belirterek, "Arkadaşlarımız işe gitmiyor ancak işe çıkmıyor yani şantiyede işi durdurdular" dedi.

Konca, TİS imzalanana ve talepleri kabul edilene kadar fiili grevin süreceğini söyledi.

3 Eylül günü de işçiler belediye önünde basın açıklaması yaparak taleplerinin karşılanmasını istedikler. İşçiler adına konuşan

Genel-İş Şube Başkanı Deniz Şahin Gümüştekin, pandemi sürecinin ardından toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin tıkandığını, 17 Temmuz'da yeniden başladığını ancak parasal konularda istedikleri anlaşmaya varamadıklarını anlattı.

İlk toplu sözleşme görüşmesinin üstünden 9 ay geçmesine rağmen zam ve sosyal haklarında hiçbir iyileştirme yapılmayan ÇİBEL işçilerinin artık tahammülünün kal-

madığını ifade eden Gümüştekin, işçilerin iki gündür iş bırakma eylemi yaparak, uyarı yaptıklarını, sözleşme bir an evvel imzalanmazsa tüm ÇİBEL işçileri olarak greve çıkacaklarını duyurdu.

Anlaşma 12 Eylül'de Sağlandı

Çiğli Belediyesi şirketi Çibel ile DİSK'e bağlı Genel-İş 8 Nolu Şube ile sürdürülen toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlandı.

Sendika Şube Başkanı Deniz Şahin Gümüştekin ve sendika yöneticileri ile bir araya gelen Çiğli Belediye Başkanı Utku Gümüştekin 860 işçiyi ilgilendiren görüşmeyi karara bağladı. Buna göre işçiler ilk yıl için 900 TL net, ikinci yıl ise enflasyon artışı artı 2 puan zam alacak.

Çiğli Belediye Başkanı "Bugün bize kavga yakışmaz, yakışmıyor, yakışmayacak. Önemli olan sendika ile belediyenin, işçi ile sendikanın el ele, yürek yüreğe vermesi. Bugün burada bir başlangıç yapıyoruz. Sizin ricam 'Çiğli Belediyesi bundan sonra nasıl güçlü bir belediye olur?' diyerek hizmet etmeniz. Hep birlikte yeni bir sayfa açalım ve yeni bir kenti birlikte yaratalım. Zafer direnen emekçinin olacak" dedi.

Deniz Şahin Gümüştekin ise toplu iş görüşmelerinin mutlu sonla bittiğini açıkladı.

Yüz Yüze Eğitim Mümkün Değil

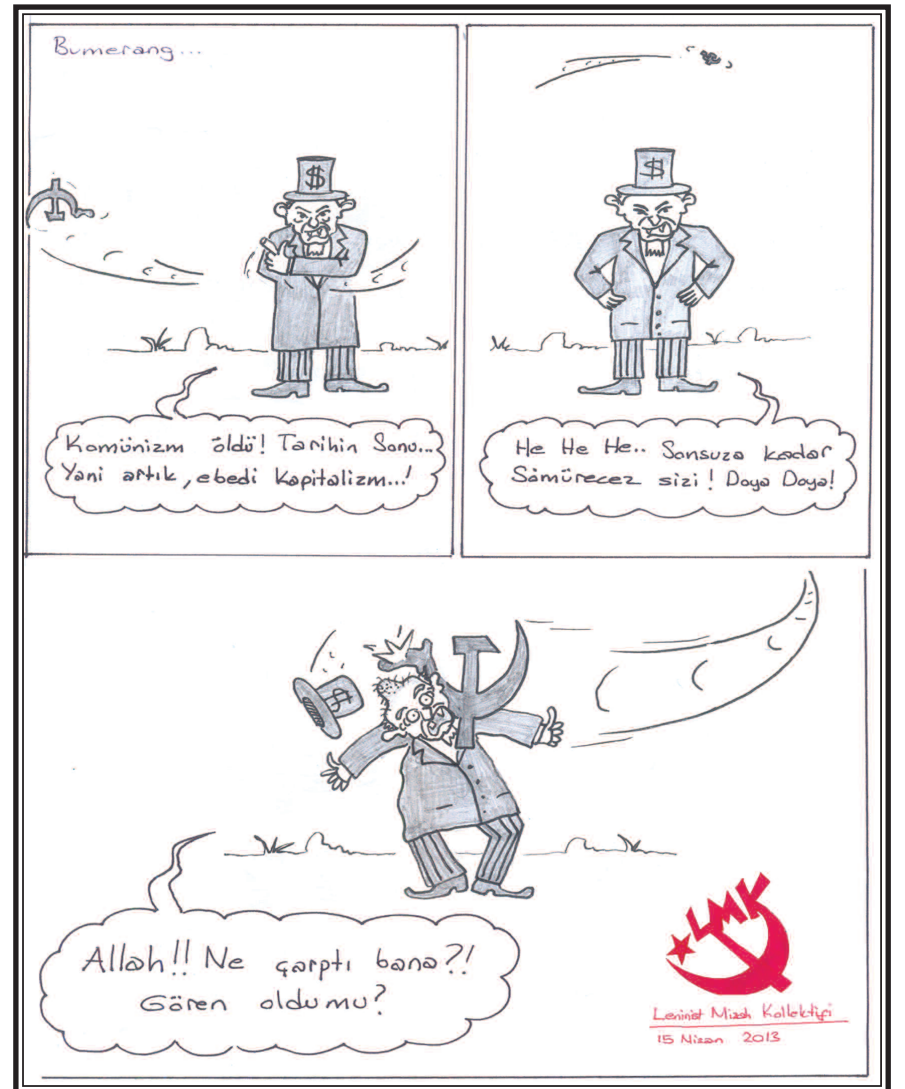
Eğitim-Sen, yüz yüze eğitimin gerçekleşmesinin şu an mümkün olmadığını belirterek 171 okulda Covid-19 vakası ya da hasta teması çalışana rastlandığını duyurdu.

Covid-19 salgını nedeniyle Mart ayından beri kapalı bulunan okullarda 21 Eylül'de yeniden yüz yüze eğitime başlayacağı açıklanmıştı. Ancak bu açıklama, hızla artan vaka sayılarının eğitimi nasıl etkileyip etkilemeyeceği konusunda tartışma yaratmıştı.

Yazılı bir açıklama yayınlayan Eğitim Sen, Sağlık Bakanlığı'nın güz döneminde üniversitedeki derslerin uzaktan yapılmasını istemesinin, durumun ciddiyetini ortaya koyduğunu dile getirildi.

Yüz yüze eğitime en kısa sürede başlanmasının hedeflenmesinde geniş bir uzlaşma olduğu aktarılan açıklamada, "Ancak, salgının kısmi de olsa baskı altına alınmadığı, eğitim kurumlarında yeterli ve gerekli önlemlerin alınmadığı koşullarda bunun gerçekleşmesi mümkün değildir" denildi.

Sendika açıklamasında "Okullarda yüz yüze eğitime başlanamazsa uzaktan eğitimin nasıl olacağı ise ayrı bir tartışma konusudur. Uzaktan eğitime erişim, yapılacak eğitimin içeriği, kullanılacak ders içerikleri, uzaktan eğitimle ilgili yapılacak düzenlemeler zaman kaybetmeden tartışmaya açılarak hızlıca en temel sorunlara çözüm üretilmeye çalışılmalıdır. Önümüzdeki günlerde sendikamız Eğitim Sen tüm bu konuları tartışmaya devam edecek, öneri ve eleştirilerini kamuoyu ile paylaşmayı sürdürecektir" dedi.

Sosyalist Kore Tayfunlarla Savaşıyor

Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, tayfunlara karşı savaşıyor. Eylül ayının ilk günlerinde başgösteren Maysak Tayfunu ve Haishen Tayfunu ile birlikte gelen şiddetli yağışlar, doğu kıyısında sel felaketlerine ve büyük hasara yol açtı. 2 bini aşkın ev ve onlarca kamu binası yıkıldı veya sular altında kaldı.

6 Eylül Pazar günü, devlet başkanı ve Kore İşçi Partisi başkanı Kim Jong Un bir açık mektup yayınladı ve halkı Güney ve Kuzey Hamgyong eyaletlerinde yeniden yapılanmaya çağırdı.

“Geçtiğimiz 75 yıllık parti tarihinde olduğu gibi, bu sefer de zaferde bir dönüm noktasına ulaşacağız ve başkentli partili yoldaşlar, bayrak taşıyıcı olarak en ön saflarda olacaktır” denilen mektupta “Bu yıl partimiz ve halkımız devam eden küresel sağlık krizini ve birbirini izleyen doğal afetlerden kaynaklanan tüm darboğazları aşmak için kararlı bir şekilde birlikte çalış” tıkları söylendi.

Partinin 75. kuruluş yıldönümü olan 10 Ekim tarihi yaklaşırken, felaket bölgelerindeki halkın bu tatilde evsiz kalmamasına ve tatile evsiz olarak girmelerine izin verilmemesi gerektiği söylenen çağrıda aktif çalışan partili yoldaşlarından 12.000 kişilik seçkin bir tümen oluşturarak yerel genç işçiler ve silahlı kuvvetler mensuplarına önderlik edebilmelerini istedi.

Liderleri Kim Jong Un'un çağrısına uyan Kore İşçi Partisi'nin başkentli üyeleri 8 Eylül günü tayfunların verdiği zararı tamir etmek için Güneş Kumsusan Sarayı Meydanı'nda yapılan törenlerle yola çıktı.

etkileri ortadan kaldırmak için yoğun bir mücadele sürüyor.

Daha da kötüsü 9 numaralı tayfun onları takip ederek Kangwon Eyaleti ile doğu kıyısındaki Kuzey ve Güney Hamgyong illerine zarar verdi.

Özellikle, Güney Hamgyong Eyaletindeki Tanchon, Sinpho ve Hongwon da dahil olmak üzere yaklaşık on şehir ve ilçede mesken evleri ve kamu binaları sular altında kaldı veya hasar gördü ve birçok insanı evsiz bıraktı. Örnek olarak evleri tek başına ele alacak olursak, bunlardan 1000'den fazlası yıkıldı” dedi.

İnşaatçıların hasarlı bölgelere giderek hemen çalışmaya başladıkları açıklanan mektupta, “Başkentteki çekirdek Parti üyeleri, onu herkesten daha yakın savunma korumalar”ın bu yeniden inşa proje alanlarına gittikleri takdirde bunun daha anlamlı olacağı söylendi.

“Başkentteki parti üyeleri, Partimizin en büyük güvendiği temel güçtür. Partinin çağrısına sadık kalarak hasarlı bölgelere giderler ve çalışırlarsa, yıkıcı doğal afet sonucu oluşan ekonomik kayıplarla kıyaslanamayacak kadar büyük bir güç kazanacağız.”

Pyongyang'dan zorunlu bir yürüyüşün ardından hasarlı bölgelere gelişleri, Parti üyelerine ve oradaki diğer insanlara derhal büyük bir teşvik aşılacak ve tüm Partinin birliği, mücadeleleri sırasında niyet ve samimi duygularla daha da pekişecektir.

Bu yıl, doğal afetlerle birlikte dünya çapında devam eden sağlık krizi nedeniyle özel zorluklar yaşadık, ancak tüm bu zorlukları, Parti ve halkın birliğinin

(...)WPK Merkez Komitesi, WPK'nin 75. kuruluş yıldönümünü ve Sekizinci Kongresini kararlılıkla savunmak için başkentteki Parti üyelerimizden Kuzey ve Güney Hamgyong illerindeki hasarlı bölgelerde yeniden yapılanma projelerine gönüllü olmalarını talep ediyor.

10 Ekim yaklaşiyor, zor şartlar altında olmamıza ve zamanın yetmemesine rağmen Kuzey ve Güney Hamgyong illerindeki birçok yeni afet kurbanını açık havada selamlamak için asla bırakamayız.

WPK Merkez Komitesi, başkentteki Parti üyelerini, Partinin sıcak ilgisi ve şefkati ve Pyongyang'ın derin sevgisiyle, hasarlı bölgelerdeki insanları gönülden teselli etmeye, onlara yardım etmeye ve özveri ile çalışmaya çağırıyor.

Başkent Pyongyang'daki sevgili yoldaş Parti üyeleri,

Şimdi, afet kurbanlarını rahatsızlıklarından ve acılarından kurtarmak için yeniden yapılanma kampanyasının yürütüldüğü cephe, Partimizin tüm çabalarını yönlendirmesi gereken ön plandadır.

Bu nedenle, WPK Merkez Komitesi, başkentte 12.000 Parti üyesini içeren ve sırasıyla Kuzey ve Güney Hamgyong illerine derhal gönderilmek üzere elit bölümler düzenlemeye karar verdi.

Pyongyang belediye komitesi ve WPK bölge komitelerinin, şehir düzeyinde ve ilçe düzeyindeki kurumların, fabrikaların ve diğer işletmelerin herhangi bir yetkilisi ve diğer Parti üyeleri, bu ilk savaş birimlerine katılmak için gönüllü olabilir ve ilgili WPK komitelerinden tavsiyeler alabilir.

Tümenler ayrılmadan önce bir miting düzenler ve Güneş Kumsusan Sarayı'nın önündeki meydana, Kim İl Sung ve Kim Jong Il yoldaşların ömür boyu görünümünü korudukları ve yeniden inşa projeleri alanlarına yürürlerse büyük liderler çok sevinecek.

Yeniden yapılanma bölgelerindeki ana göreviniz, partinin politikasını, hasarlı bölgeleri restore etmek için öne çıkan çalışan gençlerin ve askerlerin ön-

cüsü olarak uygularken yönlendirmek ve kıvılcımlar olacaktır.

Başkentteki çekirdek Parti üyelerine yakışır şekilde, yeniden inşa alanlarına gitmekten oralarından çekilmeye kadar tüm dönem boyunca restorasyon mücadelesi ve yaşamın her alanında yakıcı bir dayanıklılık sergileyerek ve düzenli eylemler yaparak başkalarına örnek olmalısınız.

Etkilenen bölgelerdeki insanlara WPK Merkez Komitesinin talihsizliği nimetlere çevirme ve daha iyi evlerde ve daha iyi bir çevrede yaşamalarını sağlama yönündeki gerçek arzumuzu anlatarak, yeniden inşa projelerini güvenle yürütmelerine içtenlikle ve iyimserlikle yardımcı olmalısınız.

Asla yerel halka bir yük yüklemeli, yardımınızı kötüye kullanmamalı, mütevazı olun ve sadık davranın; ve zorluklara göğüs geren yerel halkın boyun eğmeyen yaşam tarzından ve mizacından öğrenirken, onlara başkentte yaratılan iyi deneyimleri ve ileri teknik becerileri açık yüreklilikle öğretmelisiniz.

Başkentte görevlendirilecek olan Parti üyelerinin elit bölümleri, ağırlıklı olarak evler ve kamu tesisleri inşa edeceğinden, tümenlerin doğrudan kontrolü altındaki birimler, askeri birimlerde görev yapanların dahil olduğu birlikler örgütlenmelidir.

Bu birimler, projelerini harika bir şekilde tamamlamalı, tüm yeniden yapılanma projelerinin kalitesini yükseltmeli ve sahip oldukları tüm ileri inşaat becerilerini, sadece gelişmiş inşaat yöntemleri ve becerileriyle değil, aynı zamanda tüm işlerini yapan bir eğitimcinin tavı ile yerel inşaatçılara öğretmelidir.

Bakanlık ve merkez kurumlardaki parti üyeleri, başkentte Parti üyesi olarak görevlerini yerine getirebilmeleri için restorasyon alanlarında savaşçı bir tavırla yeniden yapılanma projeleri için gerekli malzeme, teçhizat ve malzemeleri zamanında temin etmelidir.

Kuzey ve Güney Hamgyong illerindeki insanlara yardım etmek için başkentteki mükemmel Parti üyelerinden oluşan tümenleri göndereceğim, ama beni en çok endişelendiren sağlıkları.

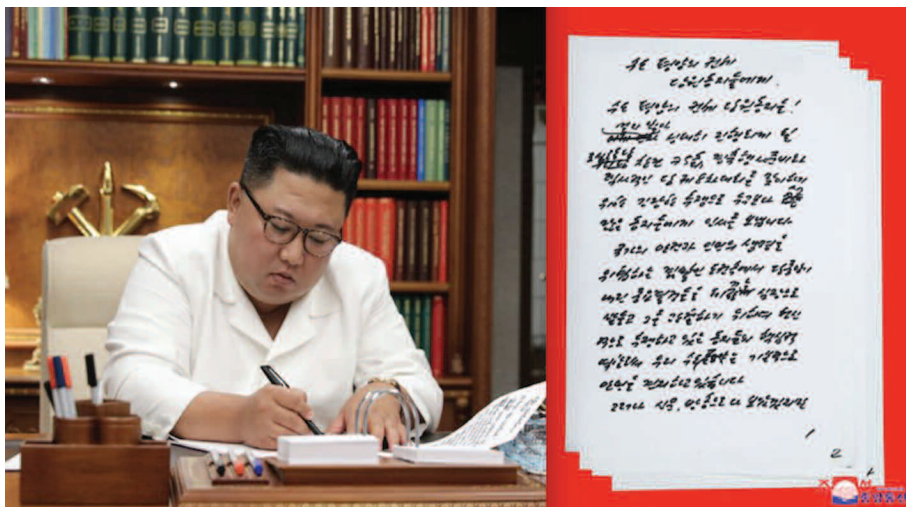
Bu Parti üyeleri, üretim sahalarında ve pratik mücadelelerle çok eğitilmiş ve test edilmiş olsalar da, hasarlı bölgelerde sonbahar rüzgarlarında 24-7 seferberlik yapmak zorunda oldukları için kendilerini zor ve yorgun hissedebilirler.

Parti üyelerinin bölümlerinden sorumlu olan komutanlar ve siyasi işçiler, tüm üyelerinin sağlığı ve yaşamı konusunda titizlikle ilgilenmeli ve hepsinin projeleri bitirip geri dönebilmesi için onlara şefkatle bakmalıdır.

Başkentteki Parti üyelerimizin seçkin bölümlerinin, WPK'nin 75. yıldönümü kutlamalarını kararlı bir şekilde savunmak için özel bir müfreze olarak, WPK Merkez Komitesi yönetiminde Kuzey ve Güney Hamgyong vilayetlerine organize edilip gönderildiğine inanıyorum. Sekizinci Kongresi, onurlu görevlerini ve savaş görevlerini takdirle yerine getirecek ve büyük bir zafer kazanacaktır.

Harika insanlarımız için Büyük tek yürekli birliğimiz için, Büyük halimiz için, Ve harika Ekim tatilimiz için Cesur, kutsal bir mücadele başlatılm!

İleri, başkentli parti yoldaşları!”

Kim Jong Un tarafından Pyongyang'daki tüm Parti üyelerine gönderilen açık bir mektubun tam metni Rodong Simmun gazetesi'nde yer aldı. Açıklama özet olarak şöyle:

“Başkent Pyongyang'daki Tüm Yoldaş Parti Üyelerine” yönelik çağrısında Kim Jong Un, “hepinizin gazete ve radyodan öğrendiğiniz gibi, ülkenin çeşitli bölgeleri son zamanlarda sel ve peş peşe gelen bir tayfun nedeniyle eşzamanlı olarak ciddi hasara uğradı ve sonrasındaki

gücüsüyle cesurca aşıyoruz.

Bu asla bir felaket yılı değil, süper yoğun, çetin bir mücadeleyle daha sıkı bir dayanışmaya ulaştığımız bir mücadele, ilerleme ve birlik yılı.

Geçtiğimiz 75 yıl boyunca, Parti bayrağımız muzaffer tepelerde dalgalandı, asla o zamanın rüzgarı ile değil, ama görev ne olursa olsun cevap verilecek bir şey olarak ortaya çıkan Parti üyelerimizin ateşli sadakat ve vatanseverlik duyguları sayesinde.

Eğitim: Uzaktan Ya Da Yakından

Büyük tartışmaların ardından yeni eğitim öğretim dönemi geldi çattı. Uzaktan eğitim mi yüz yüze eğitim mi tartışmaları sürüp gitti ya boyunca.

Okullar eğitime hazır mı, çocukları virüsten korumak için okulların alt yapısı hazır mı, özel okulların çıkarları için mi açılıyor okullar soruları uzayıp giderken, çözüm, en azından bir süre için, “uzaktan eğitim” ile bulundu.

Bahar aylarında pandemiden dolayı okullar kapanırken, EBA adı verilen uzaktan eğitim sistemi geliştirmişti Milli Eğitim Bakanlığı. Televizyon üzerinden de takip edilebilecekti dersler. Apar topar başlatılan sistem, altyapı yetersizliği, onaylanmayan içerikler vs çok çeşitli sorunlarla başlamıştı. Yeni eğitim-öğretim dönemi başlıyor -özel okullarda başladı bile- ancak sorunlar hala orta yerde duruyor.

Milli Eğitim Bakanı Eylül'ün ilk haftasında, yüz yüze eğitimin şartlarını duyurdu. Her sınıf gruplara bölünecek, haftanın belirli günleri birkaç saat ders yapacak. Kalan günler ise uzaktan eğitim... Bu hemen en büyük soruyu, sorunu

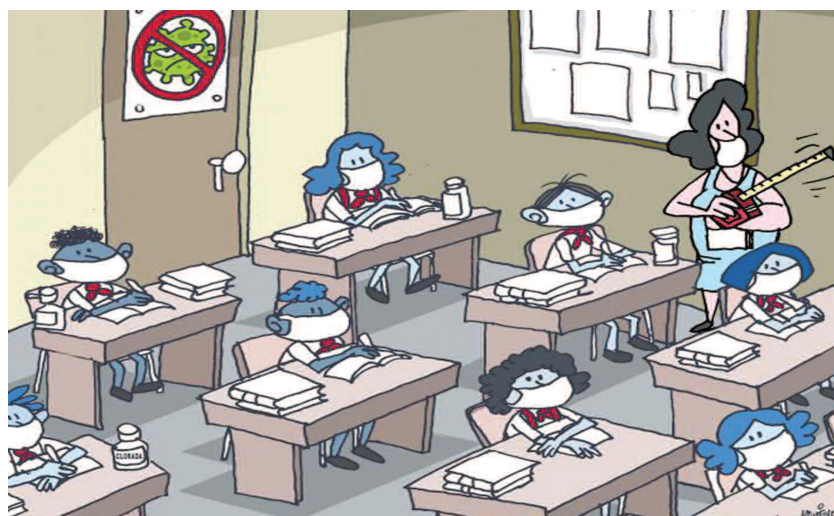
akla getiriyor: Uzaktan eğitim için öğrenciler bilgisayar ve internete nasıl ulaşacak?

Türkiye'de ilk ve ortaöğretim öğrencilerinin %30'unun internete erişimi yok!.. İnternet ve bilgisayar erişimi olanlar için de, pek çok ailede birden fazla öğrenci olduğunu hesaba katmak gerekiyor. Ve dünya üzerinde, en yavaş ve en pahalı interneti kullanan ülkelerden biri olduğumuz da... Dersleri takip edebilmek için de öğrenci başına ortalama aylık 40gb in-

ternet gerekli. Buna öğrencinin yapacağı araştırmaları, ödevleri, çalışmalarını yahut dinleyeceği müzik ve izleyeceği videoları eklemiyoruz bile...

Ülkemizde bilgisayar sahibi olanların sayısı %67, evden internet erişim olanları %74... İlköğretim ve ortaöğretim düzeyinde 18 milyon öğrenci var ve bunların %30'unun internet bağlantısı yok... Eğitim Sen ise

Emekli bir kadın, uzaktan eğitime başlayan torunlarının durumunu anlatıyor.

Ve söyledikleri, bu sıralanan sorunların pratikte karşımıza nasıl çıktığını, çıkacağı gösteriyor:

“Biri anaokuluna diğeri ortaokula başlayan iki torunum var ve haftanın beş gününü yaklaşık 8'er saat online eğitim görüyorlar. Anne babaları ise doğal olarak hafta içi işe gidiyorlar. Benim evimde sabit internet yok, kendi evlerine de yeni taşındıkları için henüz internetleri bağlanmadı. Sadece anne babalarının ve benim telefonumun internetleri var onlar da limüli ve yavaş. İki kardeş birden eğitim görüyorlar, ancak sadece birine bilgisayar var, diğerine ödünç bulduk. Haftanın günlerini sabit interneti olan akrabalara bölüştürdük çocukların eğitimi aksamasın diye. Bizim en azından bunu yapacak imkanlarımız var. Ancak hiç bilgisayar, laptopu olmayan aileler var.”

Bu devirde bilgisayarı ya da interneti olmayan ailelerin varlığı komik geliyorsa eğer, birkaç hafta önce Milli Eğitim Bakanının kırsal kesimlerde, mevsimlik tarım işçilerinin çocuklarının yanına gidişini bir hatırlayalım...

Önce bir parantez açalım burada... Söz konusu mevsimlik tarım işçileri, daha doğrusu tarım işçileri olunca, “çocuk” diye bir şey olmadığını tanıyan herkes bilir. Çocuklar dahil, eli tutan herkes işçi-

dir ve gücü yettiğince çalışır. Kimi çocuklar bir yetişkin kadar çalışsa da, çocuk olduğu için ancak yarım yevmiye alır, ucuz işgücüdür.

Bakanımız diyor ki bu gezisinde, “hafta sonu tatilinde ailelerinin yanında tarlada vakit geçiren öğrenciler için EBA Mobil Destek Aracı hizmet verecek”... Nereden tutsan elinde kalacak bir söylem... O çocuklar hafta sonları ailelerini ziyarete gitmiyor ya da eğlenmek için vakit geçirmiyorlar sayın bakan. O çocuklar işçiler. Eğer salgın ya da uzaktan eğitim olmasa dahi okula zaten gidemeyecekler. Çünkü tarım bölgelerinde pek çok çocuk tarım işçisidir ve ailesinin geçimine yardım için, hasat zamanı gelince okulu bırakır tarlaların, bağların yolunu tutarlar. O yüzden eğitimde geride kalırlar, aylarca süren devamsızlıkları olur. Onların karşı karşıya oldukları seçim açlıktan ölmek ya da okumaktır; yaşamayı seçerler. Yüzyüze eğitimde nasıl okula gidemiyorlarsa, EBA tv izlemeye de gidemeyeceklerdir... En büyük sorun olan “çocuk işçilik” sorununu çözmeden, “bu çocukların okulda olması gerekir ne işi var tarlada” demeden, bu “hafta sonu tatilinde ailelerinin yanında tarlada vakit geçiren öğrenciler”in sorununu, istediğiniz kadar mobil destek noktası yapın, çözemeyeceksiniz...

GERÇEKLEŞTİRME VAKTİ

İ.Cevat Çetiner

Bu seferde Amerikan halkı ayağa kalktı. Onu Kanada, Fransa, Hollanda başta olmak üzere bir dizi ülkedeki emekçi sınıflar izledi. Bir süredir tanık olduğumuz şey, yine yaşandı. Bir yerde yaşanan ayaklanma, gelişen toplumsal hareket kısa zamanda hem o yerde yaygınlık kazandı hem de dünyanın dört bir köşesindeki ayaklanmaların, toplumsal hareketlerin fitilini ateşledi.

Floyd'un katledilmesiyle ABD'de başlayan ve ardından dünya geneline yayılan ayaklanmanın ilk sloganı, "siyahlarında yaşamaya hakkı vardır" idi. Ayaklanma, ırkçılığa karşı patladı. Gençleri, emekçileri, kadınları ve Afro-Amerikalılar dışında kalan halkları da kendine çekti. Hedefi, kısa zamanda, ırkçılığın besleyen temel nedenler olmaya başladı. Bu anlamda hareket, ırkçılıkla mücadelenin ötesine geçti. Şimdi, mevcut politik ve ekonomik düzeni hedef alan sloganlar atılıyor, talepler dile getiriliyor. "Amerika, yurttaşlarını, tanrıyı ve insanlığı hıyal kırıklığına uğrattı. Tam boy devrimden aşağısını istemiyoruz" veya "Değişimi biz halk getireceğiz" gibi. Yani bir süredir tanık olduğumuz bir başka şey daha yaşanıyor. Ayaklanmalar, toplumsal hareketler hangi vesileyle başlarsa başlasın politik ve ekonomik düzeni yani kapitalist sistemi hedefler hale geliyor.

Bu iki durum da, toplumsal hareketlerin tipik özelliği haline geldi. Toplumsal hareketlerin üç aşığı, beş yukarı aynı gelişim sürecini (hem yayılma hızı, hem niceliksel gelişimi hem de niteliksel değişimi açısından) izlemesi, nesnel koşulların da dünyanın dört bir köşesinde üç aşığı beş yukarı aynılaştığını gösteriyor. Bu, yeni tarihsel koşulların oluştuğuna yani tarihin yeni bir evresinde olduğumuza işaret. Tarihin bu yeni evresinde, dünya bir devrim sürecine girmiştir. Emperyalist ülkeler de bu sürece dahildir.

Dünyanın devrim sürecine girişi, yeni evrenin bir sonucu ve aynı zamanda göstergelerinden biridir. Yaşadığımız yani yapıcısı olduğumuz tarihin anlaşılabilmesi için, oluşan yeni tarihsel koşulların (yeni evrenin) anlaşılması gerekiyor. Anlaşılmayan, kavranmayan tarihin devrimci yapıcısı, onun gelişiminin hızlandırıcısı olunamaz. Bilimsel sosyalizmin önderleri ısrarla, yaşanan tarihsel sürecin ekonomik kökleri kavranmadıkça, politik ve toplumsal önemi-sonuçları

değerlendirilmedikçe, devrimci komünist hareketin ve toplumsal devrimin pratik sorunlarını çözmeye doğru tek bir adım bile atılmayacağını belirtirler.

Leninistler Yeni Evre çözümlemesiyle, yaşanan tarihi sürecin ekonomik karakteri ve politik toplumsal sonuçlarını göstererek; ekonomik-siyasal-felsefi olarak dünün bugünle, bugünün gelecekle bağını ortaya koyarak bugünün anlaşılmasını dolayısıyla tarihin akışını hızlandırıcı olmayı olanaklı kıldılar. Yeni evre kitabı, tüm yönleriyle tarihsel sürecin bir portresini ortaya koyması nedeniyle, yeniden ve yeniden incelenmeyi gerekli kılıyor.

Ortalama sosyalist bilinci aşamayan, aşamadıkları için de küçük burjuva sosyalizminin ötesine geçemeyenler bunu yapamazdı ve zaten bu yönde hiç gayretleri (Leninistlerin ve 3. Enternasyonalin tespitlerini anlamadan kullanmak dışında) olmadı. Bırakalım somut gelişmeler ışığında insanlık tarihinin gelişim sürecini ele almayı, bu topraklardaki sınıf mücadelesinin gelişimini dahi somut gelişmeler ışığında ele almaya hiçbir zaman yanaşmadılar.

1990'ların başında kimileri geçmişten devraldıkları kimileri de yeni yazdıkları reyeteler doğrultusunda "sınıf çelişkilerinin yumuşayacağından", "halkın korkusundan hakkını dahi arayamayacak durumda olduğundan", "milli burjuvazinin varlığından", "Kürdistan'ın özgürleşmek için Türkiye devrimine ihtiyacı olmadığından" vb vb bahsediyorlar ve taktiklerini bunlara göre belirliyorlardı.

Görünürdeki onca farklılığa rağmen hepsinin ortak yanı, gözlerinin önünde gelişmekte olana bakmayışları, ilgi göstermeyişleriydi. İçine girilen tarihsel sürecin ekonomik köklerini kavrama ve bunun politik-toplumsal sonuçlarıyla ilgilenmemeleriydi.

Böyle olduğu için Gazi Ayaklanması gerçekleştiğinde ortalama sol ideolojik, politik sarsıntı geçirdi. Kimilerine göre, köylerden kentler kuşatılacaktı ama kentler, kentlerdeki işçi ve emekçiler ayaklanıyordu. İşçi sınıfı

devrime pratik önderlik edemezdi (nicelik ve nitelik olarak böyle bir işçi sınıfı yoktu bu topraklarda) ama 90'lı yıllar baştan sona işçi sınıfının işgaleri, Ankara yürüyüşleri, sokak gösterileri ile geçiyor ve diğer tüm halk kesimleri işçi sınıfının peşinde sürükleniyordu. Güçlü bir parti suni dengeyi kırarak ve böylece halk korkularından kurtulup ayaklanmalara girişecekti ama suni denge olduğu yerde durduğu halde Gazi'de, Kürdistan'ın şehirlerinde halk ayaklanıyordu. Kürt halkı ve yiğit evlatları neredeyse destan yazıyordu ama Türkiye devrimi ile eşgüdüm kurulmadıkça arzulanan özgürlüğün elde edilemeyeceği görülmüyordu. Sınıf mücadelesi yumuşayacaktı (EMEP, ÖDP vs iddiası) ama mücadelenin sertliği 70'li yılları bile aşıyordu... Milli burjuvaziyle ittifak yapılıacaktı ama buldukları "milli burjuva" Perinçek, orduyla el ele kendi üzerlerine yürüyordu...

Yaşanan sarsıntının oldukça çok sonuçları oldu. Ama biz devrimin lehine olanını söyleyelim. Ortalama solun hiç olmazsa bir kısmında devrimci durumun varlığına dair tespitler görülür oldu... Örneğin Atılım Dergisi'nde. Ya da bugünkü "Halkın Okulu" dergisinin o yıllardaki yayınında ve daha sonradan Atılım dergisine dönüşecek olan bir başka dergide iç savaş tespitinin yapıldığına tanık olduk. Ama yaşanan toplumsal olayların üzerinden biraz zaman geçip olayların baskısından biraz kurtulunca, sakinleşip, sessiz sedasız eski reyetelerine ve rutin taktiklerine döndüler ve benzer durum, bu büyük toplumsal gelişmeyle tekrarlandı.

Yukarda belirttiğimiz gibi, kimi şok edici olayların neden olduğu geçici yalpalamaları saymazsak, genel olarak ortalama solun tarihsel süreçte bakışını, "dün olan bu günde aynen vardır ya da bugün dünden daha kötüdür" şeklinde özetleyebiliriz. Böyle olduğu için de, toplumsal devrimin pratik sorunlarını çözmeye dönük gerçek bir adım atamadıkları gibi, her biri devrimin gerçek gücüne ulaşmasında bir engel haline döndüler. Üstelik aynı politika ve taktikleri küçük fark-

larla yinelemelerinin yarattığı toplam etki, aritmetik toplamlarının ötesine geçti. Sahip oldukları tüm etkinliği yıllar yılı kullanarak, devrimci kitleleri, devrimin dolaysız gelişim yolundan uzak tutmakla kalmadılar, bunu haklı göstermek için geri politika ve taktikleri kitlelere devrimcilik diye aktararak bilinçleri de karıştırdılar, köreltiler.

Ortalama sol, kapitalist sistemin çöküşü iyice belirginleşip devrim ve ayaklanmalar fırtınası tüm dünyada esmeye başlayınca, bu duruma daha fazla kayıtsız kalamadı. Dün bu topraklarda yaşananlar karşısında takındığı tavrı tekrarlamaya başladı. Kimileri burjuva liberallerin ve troçkist bilgicilerin bilinen lakırdılarını süsleyip püsleyip tekrarlamaya kimileri de 3. Enternasyonalin kapitalizmin genel bunalımını ele alıp, yönteminden bihaber, lafzını tekrarlamaya başladılar. Özde yine aynı durum. Somut gelişmeler ışığında tarihsel gelişmeyi, gelişmenin geldiği evreyi anlamak yerine, bugün olanın dünden farklı olmadığını ispatlamaya giriştiler.

Aslında demeye çalıştıkları her daim aynı: Devrimci heyecan duyacak yeni bir şey yok, taktik ve politikalarını gözden geçirmemize neden olacak yeni bir şey yok. Mayakovski'nin deyişleriyle, "sözlerin altındaki ruhu çekip çıkarmayı huy edinmiş" olanlar, dün olduğu gibi bugün de, ortalama solun yaklaşımının ardındaki 2. Enternasyonel ruhunu görmekte hiç zorlanmıyorlar elbette.

Uzun zamandır bu topraklarda ve dünyada iki farklı taktik politikanın mücadelesi sürüyor. Biri kapitalist düzene karşı saldırıyı temel alıyor. Diğeri ise savunmayı. Savunma çizgisi, tüm ortalama solun (devrimcisiyle, reformistisiyle) ortak çizgisi. Reformisti uzlaşmadan yana kesin tavrını belirlediği; devrimcisi ise, dogmalarını aşmadığı için aynı taktik-politik çizgide uzlaşmış durumdadır. Gezi'de izlenen taktiğe bakın, bu görülür. Tüm küçük-burjuva sosyalist hareket, iktidarı sarsan ayaklanmayı, iktidarı yıkacak noktaya nasıl evrilteceklerini değil, sarsılan iktidardan bazı ödünlere koparak geri çekilme anlayışını-politika-

sını izlediler. Menşeviklerin 1905'de yaptığı gibi. Ve sadece Leninistler, sarsılan iktidarın devrilmesini sağlana kadar mücadeleyi geliştirme, kitleleri bu yönde cesaretlendirme ve kitlelerin mücadelesini sürdürmelerini sağlayacak hedefler koymayı yani saldırı taktiğini benimsediler.

Leninistlerin taktiği, içinde olduğumuz tarihsel sürecin ekonomik köklerini ve bunun politik-toplumsal sonuçlarını değerlendirmeye ve kitlelerin yükselen devrimci mücadelesiyle bu değerlendirmelerin doğrulanmasına dayanıyor. Devrimci durum, devrimci kabarış ve küresel iç savaş olarak tanımlanan bu süreci zafere ulaştırmayı hedefliyor. Ortalama solun taktik-politikaları, halka güvensizliğe, devrimci kitlelerin bilincine, iradesine ve yapabileceklerine inancsızlığa dayanıyor. Hareketin alçalma, devrimin yenilgi koşullarında olduğu anlayışına dayanıyor. Bu yüzden kendilerini savunma konumuna göre konumlandırıyorlar.

Anlaşılacağı üzere tüm dünyada devrimci kabarışın bu denli görülür hale geldiği günümüzde, devrimci komünist hareketle küçük burjuva sosyalist hareket arasındaki mesafe düne göre daha da artmış durumda. Bu, dün söylediğimiz en büyük müttefikimiz devrimin, devrimin dönüştürdüğü kitlelerin kendisidir tespiti daha da geçerli hale geldi. Öyleyse Lenin'in şu tavsiyesine kulak vermeliyiz:

"...hedefe ulaşış ulaşamayacağı... şiarların işçi kitlelerinin gerçek mücadele gücü tarafından desteklenmesine bağlıdır. Partimizin tüm örgüt ve gruplarının tüm olağan, düzenli, günlük çalışmaları, yani ajitasyon, propaganda ve örgütlenme çalışması, kitlelerle bağlarımızın sağlamlaştırılmasına ve genişletilmesine yönelmiştir. Bu çalışma her zaman gereklidir; fakat devrimci bir anda her zaman olduğundan daha az yeterli sayılmalıdır. Böyle bir anda işçi sınıfı, içgüdüsel olarak açık devrimci eyleme yönelir ve biz bu eylemin hedeflerini doğru koymayı öğrenmeli ve sonra mümkün olduğunca bilinmesini ve anlaşılmasını sağlamalıyız..."

Öğrenmenin olduğu gibi anlatmanın da en etkili yolu ise, devrimci pratiktir. Her alanda, her konuda, her vesileyle daha yoğun, daha etkin devrimci pratik. Kitlelerin yönedikleri açık devrimci eylemlerle daha yoğun ve etkin buluşma; kitleleri açık devrimci eylemlere sevk etmek için daha fazla etkinlik, girişkenlik...

Leninistler Yeni Evre çözümlemesiyle, yaşanan tarihi sürecin ekonomik karakteri ve politik toplumsal sonuçlarını göstererek; ekonomik-siyasal-felsefi olarak dünün bugünle, bugünün gelecekle bağını ortaya koyarak bugünün anlaşılmasını dolayısıyla tarihin akışını hızlandırıcı olmayı olanaklı kıldılar. Yeni evre kitabı, tüm yönleriyle tarihsel sürecin bir portresini ortaya koyması nedeniyle, yeniden ve yeniden incelenmeyi gerekli kılıyor.

Yüz Yüze Eğitim Başlıyor

Yüz yüze eğitimin başlayacağı tarih olarak bakanlık tarafından ilan edilen ve Cumhurbaşkanı tarafından detayları açıklanan 21 Eylül yaklaşıkça, bu konudaki tartışmalar da artarak devam ediyor.

İlkokul 1. sınıfların ve okul öncesi öğrencilerinin yüz yüze eğitime başlayacağı duyuruldu. Normal plan ilk aşamada 8. ve 12. sınıflarda bu tarihte başlanıyordu. Fakat şimdilik buna cesaret edemediler. Salgının geldiği boyutu rakamlarla gizleseler de, fiiliyatta atılan bazı adımlarda durum gizleyemiyorlar. Uzun bir süre yüz yüze eğitimin yapılamayacak olmasından dolayı, bu hafta itibarıyla kurslar açıldı. 8. ve 12. sınıfların sınava girecek olmalarından dolayı doğacak tepkileri bu şekilde azaltmayı planlıyorlar. Fakat okulların durumu ne kurs yapmaya müsait ne de anasınıfı ve ilkökul birinci sınıfların eğitime başlamasına. Sadece öğretmenlerin okula geldiği bir haftalık seminer çalışmaları döneminde bile onlarca okulda yüzlerce öğretmen arkadaşımız virüse yakalandı.

Genel olarak baktığımızda birçok okulun fiziki ortamı, öğrenci sayısı düşünüldüğünde sosyal

mesafeyi ayarlamak açısından imkânsız.

Okullardaki temizlik işçisi sayısı yetersiz. Tüm okullar düşünüldüğünde okul başına bir kadrolu temizlik işçisi bile yok. Kadrolu çalışan çok az. Temizlik işçilerinin büyük çoğunluğu il/ilçe milli eğitim müdürlükleri tarafından taşeron firmalar arayıcılığıyla çalıştırılıyor. Çünkü bu şekilde çalışan işçilerin neredeyse hiçbir hakları yok ve maaşları düşük.

Bu arada 1 Eylül itibarıyla atanan arkadaşlarımızın karamameleri hala hazırlanmadı. Ne zaman hazırlanacağına dair de bir açıklama yok. Mağduriyet her alanda, her yerde.

21 Eylül'e yaklaşırken çok net söylüyoruz: Eğitim-öğretim bu haliyle yüz yüze başlayamaz, başlamamalı. Ama sistem açısından baktığımızda; okulların açık olması normalliği temsil ediyor ve okullar açık olduğunda sistem hiçbir eksiği, hatası yokmuşçasına her şey normal ve kontrol altında masalına rahatça devam edecek. Çünkü en büyük korkuları üretimin durması, sömürden elde edilen kârın azalması yani "anormalleşme".

İstanbul'dan DEK'li Bir Öğretmen

SAVAŞ VE GENÇLİĞİN TUTUMU

K.Taylan Kızıldağ

Emperyalist-kapitalist sistemin yıkılışı süreci dünyamızın her yerinde isyanlar, savaşlar, ayaklanmalar, çatışmalar şeklinde ilerliyor. Amerika'dan Avrupa'ya, Ortadoğu'dan yaşadığımız topraklara kadar her yerde sermaye egemenliğine karşı amansız bir mücadele sürüyor.

Kapitalizmin sıçramalı çöküş evresinde dünyada gelişebilecek devrimlere ve kendi yıkılışına karşı emperyalist-kapitalist dünya kapsamlı bir savaşa halinde. Her yerde askeri hazırlıklar yapıldığı, koca orduların savaş tatbikatları yaptığı, karşı-devrimci, gerici, paramiliter unsurların onlarca ülkede eğitilip donatıldığı ve sıcak çatışmalarda aktif olarak kullanıldığı günümüzde savaşın yarattığı yıkım, ölümler, kan ve gözyaşına karşı halklar isyana durmuş durumda. Bununla birlikte sermaye sınıfının dünya genelinde kendi iç çatışkı ve gelişmeleri de sermaye sınıfının farklı kesimleri ve onların devletleri arasındaki savaşı kıvırtıyor.

Sadece 2000'lerden bu yana bakıldığında isyan ve ayaklanmanın patlak vermediği hiçbir kıta kalmamış, sokak savaşlarının egemen olmadığı bir yere rastlamamak pek olası değil. Emperyalist dünya ile karşısında duran Rusya-Çin'in tem-

sil ettiği devletler arasında doğrudan sıcak bir savaş patlamadıysa da Afganistan, Irak, Suriye, Libya, Ukrayna başta olmak üzere her yerde bir karşı karşıya geliş söz konusu.

Başta yaşadığımız topraklar olmak üzere yıkım ve yağma savaşlarının ortasında olduğumuz anlamamız gerekiyor. Bugün dinci-faşist iktidarın Libya'dan Suriye'ye, Yunanistan'dan Rojava'ya, Doğu Akdeniz'den Azerbaycan-Ermenistan hattına kadar çok geniş bir cephe hattında farklı güçlerle karşı karşıya geliş söz konusu. Kürt halkının özgürlük mücadelesine yönelik Güney'de, Rojava'da, Bakur'da yürütülen kapsamlı savaşla birlikte emperyalist AB'nin ve ABD'nin de desteğini alan Yunanistan ile Doğu Akdeniz'de, Mısır, Rusya ve Fransa ile de Libya'da karşı karşıya gelmiş durumda.

Dinci-faşizmin adımını attığı, savaşı kışkırttığı her yerde bataklık derinleşiyor. Zaten ekonomik ve politik krize boğazına dek batmış olan sermaye sınıfı krizin içinde boğulmakla karşı karşıya. İşte tam da burada sermaye sınıfının içine girmiş olduğu bu yağma savaşını doğru kavramak, tıpkı diğer gerici savaşlarda olduğu gibi bugün de savaşa karşı doğru tutumu ta- kınmak gerekiyor. Yoksa burjuvazinin kendi içindeki bu yağma savaşına karşı tutarlı devrimci

politikayı benimseyemezsek bugün birçok kesimin düştüğü sosyal şoven duruma düşmek isten bile değildir.

Gençliğin savaşa karşı politikayı benimsemesi için gerici savaşların niteliğini ve emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu durumu doğru şekilde ortaya koymak gerekiyor. Dinci-faşizmin saflarında bulunmayan çok geniş gençlik kesimlerini ne sermaye sınıfının ne de burjuvazinin safında yer alan sosyal şovenizmin aldatmasına mahal vermemek için komünistlerin gerici savaşlara karşı tutumunu belirtmekte yarar var.

Burjuvazi, emperyalizm ve

tekellerin egemenliği ile birlikte tam anlamıyla gericileşmiş ve giriştiği savaşlara halklara özgürlük yerine yıkım getirmekten başka bir şey olmamıştır. 1. Emperyalist paylaşım savaşında "Anavatan savunusu" kisvesiyle proletaryayı yağma ve yıkım savaşlarına destek olmaya çağırarak burjuvaziye karşı Bolşeviklerin "Emperyalist savaşı iç savaşa çevirin ve kendi burjuva hükümetlerinizin yenilgisi için savaşın" şiarı Ekim Devrimi'ne uzanan günlerde dünya proletaryasının emperyalist ve gerici savaşlara karşı işçi sınıfının tutarlı, devrimci politikası olarak somutlanmıştır. Ama bugün bizlerin de karşılaştığı sosyal şoven eğilimler, devrimci görünümü

sınıf uzlaştırıcıları proletaryayı, gençliği burjuvazinin kampında savaşmaya çağırıyor. Emekçi sınıflar kapitalistlerin iktidarını yıkıp, sosyalizmi kurmaya yönelmediği sürece kapitalist sistem sürekli savaşları karşımıza çıkaracaktır. Tarih bunun kanıtlanmaktadır.

Emperyalist-kapitalist dünyanın sistemin yıkılışını engellemek, devrimleri ezmek ve tam anlamıyla ekonomik olarak ilhak edilmemiş kapitalist ülkeleri iktisadi ve mali olarak olarak tam bağımlı hale getirmek için sermaye sınıfı bugün her yerde saldırgan bir tutum izliyor.

Sistemin yıkılışını engellemeye çalışırken, girişilen her yağma savaşı aynı zamanda dünyanın pek çok yerinde toplumsal devrimleri tetikliyor. Suriye savaşının bağrından Rojava Devrimi'nin kopması, Irak'ın yağmalanmasının ardından uzun yıllara yayılan ve bugün de devam eden ayaklanmalar, Doğu Akdeniz'de savaşa hazırlanan Fransa'da ayaklanmanın sürüyor olması, Yunanistan'da ve Türkiye'de toplumsal devrimin koşullarının ve devrimci durumun olgunlaşmış olması en yakın örneklerdir.

Toplumsal devrimin savaş koşullarında gelişimi proletaryanın ve gençliğin önüne ne yapmalı sorusunu çıkartıyor. Sosyal reformistlerin ve sosyal pasifistlerin salt bir savaş karşıtlığı ile

yetinmeleri, savaşı engellemeye yetmediği gibi emekçilerin bilincini bulandırıyor.

Bu savaş yağma savaşlarıdır. "Fetih" çığırkanlığıyla, "kahramanlık" safsatlarıyla, "vatan" sahtekarlığıyla gençliğin bilinci bulandırılmak isteniyor. Üstelik burjuva sınıfın çıkarları adına cepheye sürülecek olanlar gençler.

Her gerici savaşta olduğu gibi bugün faşist devletin giriştiği ve fitilini ateşlemeye çalıştığı ve etkileri tüm dünyayı sarsacak yaklaşan bu gerici savaşa karşı gençliğe bu savaşın gerçek içeriğini çeşitli yollarla teşhir etmeliyiz. Kalıcı ve tutarlı bir barış politikası, pasifist tutumlarla değil, sermaye egemenliğini yıkarak sürdürülebilir.

Burjuvaziye savaşları durdurun çağrılarını yapmak savaşlardan en büyük yıkımı yaşayan halkları aldatmaktır. Bunun için her yerde savaş karşıtı anti-kapitalist hareketi örgütlemek, işçi sınıfının devrimci savaşıyla omuz omuza durmak, tutarlı barış politikasını devrimin zaferi ile bileştirmekten geçiyor.

Okullar, fabrikalar, emekçi semtler, sokaklar yani genç işçilerin, öğrenci gençliğin bulunduğu her yer savaş karşıtı devrimci faaliyetin örgütleneceği, propagandasının yapılacağı, sermaye egemenliğinin yıkılmasının çağrılarının yayılacağı alanlara döndürmeliyiz.

İŞÇİ SINIFI BELARUS'TA YAŞANAN KRİZE BİR SON VERMELİDİR!

ÇEVİRİ

Lukaşenko'nun Hükümeti

Belarus, 1994 yılında iktidara gelen daimi Devlet Başkanı Lukaşenko'nun toplu özelleştirme ve sosyal altyapının yok edilmesine izin vermemesi bakımından Sovyet sonrası diğer ülkelerden -Rusya, Ukrayna, Moldova- farklıdır. Büyük işletmelerin çoğu devlete aittir. Tarım, devlet desteğinden yararlanır ve ülke nüfusunun önemli bir kısmına iş imkanı sağlar.

Ekonomik ve sosyal istikrarın maliyeti, muhalefetin ciddi bir şekilde bastırılmasıydı. Bununla birlikte, bu ekonomik ve sosyal politikalar sayesinde Lukaşenko'ya olan destek, şu ana kadar nadiren %60'ın altına düşmüştür.

2019-2020'de Belarus'taki durum daha da kötüleşti. Küresel durgunluk, Belarus ekonomisini kötü etkiledi. Covid-19 salgını ile ekonomik zorluklar yoğunlaşmaya başladı.

Son yıllarda Lukashenko rejiminin bir dizi toplum karşıtı önlem aldığına dikkat çekmek gerekir. Toplumun daha "asalak" kesimlerinden vergi alınması, çalışma yasalarında reform ve benzeri önlemler. Ancak, bu kararların işçilerin çoğunu "soymaya yönelmesi" Ukrayna veya Rusya'daki kadar yoğunluklu değildi. "Toplumsal alanın" daraltılmasından elde edilen kaynaklar, diğer Sovyet sonrası ülkelerde olduğu gibi, oligarkların ve yetkililerin cebine değil, devletin ihtiyaçlarına gitti.

Lukaşenko rejiminin son yıllardaki sorunsuz ideolojik dönüşümünü de vurgulamak gerekir: Rusya tarafından absorbe

edilmekten korkarak, milliyetçi yaklaşımlar giderek devlet ideolojisine işlendi, bir "Belaruslaştırma" politikası izlendi ve Rus dilinin kamusal alandan tasfiyesi gerçekleştirildi.

Bu arka plana karşı, ana ekonomik ortağı ve siyasi müttefiki olan Rusya ile arasındaki ilişkilerde ciddi bir bozulma yaşandı. Rusya'nın daha derin entegrasyon ve tek bir devlet temelinde birleşme taleplerine yanıt olarak Lukaşenko, ulusal egemenlik söylemlerini kullanmaya başladı ve daha yakın birleşmeyi etkili bir şekilde engelledi. Buna karşılık Rusya, enerji fiyatlarını yükselterek baskı uygulamaya başladı.

Protestoların Doğası

Emperyalist medyanın dayattığı "halk" ile "diktatör" arasındaki çatışmanın resmi, siyasal ve sınıfsal bir analizi gölgede bırakmamalıdır. Polis vahşetine maruz kalan kurbanlara duyulan sempati, sokaktaki bu "muhalefetin" siyasi gündemlerini desteklemek anlamına gelmez.

Lukaşenko rejimine karşı protestoların öncü gücü, görece ekonomik refah yıllarında büyüyen ve güçlenen şehirli orta sınıfıdır. Orta sınıf, ideal toplum olarak "serbest piyasa" ve "serbest girişime" dayalı kapitalizmi görerek, ataerik refah devletinini çerçevesini kısıtlayıcı olarak görüyordu. Ukrayna ve Rusya ekonomilerini yok eden neoliberal reformlar konusunda hiçbir deneyimi olmayan Belarus halkının önemli bir kısmı, ülkelerinin geleceğini kapitalist pazar güdümü "özgürlük" içinde görüyor.

Bununla birlikte, büyük ölçekli özelleştirme, sağlık kesintileri ve işçileri işten çıkarma özgürlüğünden oluşan neoliberal bir programın, çoğu işçiye hitap etmesi olası görünmüyor. Bu nedenle, başlangıçta muhalefet adayı Svetlana Tikhonovskaya ve destekçileri tarafından geniş çapta ilan edilen "reform" programı daha sonralarda basitçe gizlenmeye başlandı. Onlar bunu ne

kadar gizlemeye çalışsalar da artık çok geçti.

1996'da Rusya ve Belarus'un kurduğu federatif devletten ayrılmayı savunma eğilimi ve Muhalefet Koordinasyon Konseyi'ndeki milliyetçi blog yazarlarının ve gazetecilerin hakimiyeti, nüfusun geniş katmanlarını protesto hareketinden uzaklaştırdı.

Protestolarda, sembolik düzeyde 2.Dünya Savaşı'ndaki Belaruslu Nazi işbirlikçilerinin de kullandığı "beyaz-kırmızı-beyaz" milliyetçi bayrak egemen durumda.

Önde gelen liderlerin yokluğunda, CIA'in Radio Liberty'si ve Polonya hükümeti tarafından kontrol edilen siyasi göçmenler protestoların kumanda merkezi

haline geldi. Böylelikle yaygın protesto hareketi, emperyalizmin kontrolü altındaki liberal-milliyetçi politikacılar tarafından kullanıldı ve bu da Ukrayna'daki Euromaidan olaylarıyla bazı paralellikler kurmamızı mümkün kılıyor.

Kitlesel protestolara yanıt olarak Lukaşenko, destekçilerini harekete geçirmeye başladı. Cumhurbaşkanı'nı destekleyen

işçi sınıfıydı. Lukaşenko ile muhalefet arasındaki asıl mücadele, işçi sınıfının geniş kesimlerini kendi tarafına çekme kavgasıydı.

Protestoların ilk günlerinde polisin vahşetine öfkelenen işçi sınıfı, muhalefete doğru meylenmeye başladı. Şiddetin durdurulması ve tutuklananların serbest bırakılması talepleri, işçilerden destek buldu. Bunu sezen muhalefet ulusal grev ilan etti. Ancak o zamana kadar protestoculara yönelik sert baskılar durmuş ve tutuklananların çoğu serbest bırakılmıştı. İşçiler tutuklanana sempati duyarken, işçi sınıfı protestolarının siyasi gündemlerini -özelleştirme, piyasa reformları, milliyetçilik- desteklemeye hiç hazır değildi ve işçileri ülke çapında bir grev için harekete geçirme planı aslında başarısız oldu.

Buna karşılık muhalefet, "Lukaşenko rejimine" azami ekonomik zarar vermek için karıştı olarak, yalnızca devlete ait işletmelerde çalışan işçileri grevcilerin saflarına katmaya odaklandı. Aynı zamanda, muhalefetin yönetimiyle bağlantılı işçi protestolarının liderleri yalnızca siyasi sloganlar dile getirdiler; öne sürülen toplumsal gündemler, yalnızca Belarus Cumhuriyeti'nin sol örgütlerinin temsilcileri tarafından desteklendi. Solcu aktivistler, belirli süreli iş sözleşmelerinin kaldırılması taleplerinin yanı sıra, devlete ait işletmelerin özelleştirilmesine karşı çıktılar. Bu karşı çıkış doğal olarak liberal-milliyetçi gündemin genel eğilimiyle geliyordu ve ana muhalefetin medya kaynaklarında fiilen ya-

İşçi Sınıfının Rolü

Birçok kişinin beklediğinin aksine, Belarus siyasetinde önemli bir faktör olarak karşımıza çıkan, aslında çatışmada ayrı bir "taraf" olarak hareket eden büyük sektörlerde çalışan

saklandı.

Ancak, "yükselen işçi hareketi" ile ilgili söylemler aktif olarak Cumhuriyet dışında dile getirildi ve beyaz-kırmızı-beyaz bayraklı protestoları destekleyen Belarus dışındaki birçok sol ve demokratik örgüt için bu eylemleri destekleme bahanesi oldu. Gerçek işçi hareketinin, becerikli manipülasyon sayesinde, Batı yanlısı muhalefet liderlerinin önderliğindeki liberal piyasa hareketi için bir perde görevi gördüğü söylenebilir. Bu tür örnekler tarihte iyi bilinmektedir: örneğin, 1972-1973'te Şili'deki yük taşıyıcılarının Allende hükümetine karşı protestoları ve 1991'de SSCB'de madencilerin protestosu.

Borotba, Belarus çözümün işçi sınıfının bağımsız bir siyasi hareketini örgütleme girişimlerini memnuniyetle karşılıyor. Ancak ataerik devletin ortadan kaldırılması ve piyasa reformlarının uygulanması, Belarus için bir seçenek olmamalıdır. Aksine, devletin sosyal karakterinin güçlendirilmesi ve gerçek anlamda sosyalist unsurların kamusal hayata dahil edilmesi, Alexander Lukaşenko'nun ömür boyu sürececek yönetimine karşı bir çıkış yolu ve bir alternatif olabilir. Ve bu gelişme, güçlü bir sol hareket ve işçi sınıfının bağımsız örgütleri olmadan imkansızdır.

NOT: Redstaroverdonbass sitesinde yayımlanan Borotba'nın bu açıklaması Greg Butterfield'in İngilizce çevirisinden Türkçe'ye çevrilmiştir.

Çeviri Kolektifi

SAVAŞTAN, YOKSULLUKTAN KAÇIP BOĞULMaktan KURTULUP YANGINA TUTULDULAR

Çekin O Kirli Ellerinizi Üzerimizden!

"Yine mülteciler, yine zulüm, açlık çaresizlik ve sokakta yaşam!"

Şimdi ise Avrupa'nın en büyük mülteci kampı Moria, herkesin gözü önünde toz ile duman oldu. İnsanlar sokaklarda yaşam mücadelesi veriyor.

Devletin kaynakları yetersiz. Dışardan gelen yardımlar insanların ihtiyaçlarının sadece onda birlik kısmını tamamlıyor. Bu sürecin yaşanılacağını Humanright360 yıllar öncesinden tahliller yaparak anlatmaya çalışmıştı. Ama hiçbir yetkili bu haykırışlara kulak vermedi. Humanright organizasyonunun paylaştığı yazıda Moria'daki gelişmeler hakkında okuduğumuz, gördüğümüz ve öğrendiğimiz her şey bir tuzak.

Bunun nedeni, zaten uzmanlar ve analistler tarafından yazıldığı gibi, bunun yapılması gereken matematiksel bir kesinlik olmasındı.

Binlerce insanı insan olmayan, düzgün olmayan, sürdürülemez hale getirdiğinizde -sonunda- koşullar, 'kötülük' ge-

Moria'da Cehennem Sokaklarda Ve Tarlalarda Devam Ediyor!

Moria'da yaşam mücadelesi veren mültecilere, bir de Yunan hükümetinden baskı uygulanıyor.

Geçtiğimiz günlerde Avrupa'nın en büyük mülteci kampı Moria'da çıkan yangında, bütün kamp alanı küle dönmüştü. Bu nedenle 12.500 mülteci sokaklarda, yol kenarlarında ve mezarlıklarda yaşam mücadelesi vermeye çalışıyor.

Söylemler, yangının bir provokasyon olduğu yönünde. Türkiye-Yunanistan savaşının eli kulağında olduğu günlerde Türk istihbaratının olayla ilgili olduğu söylentileri dolaşiyor Yunan fısıltı gazetesinde. Yunanistan Savunma Bakanı açıklamasında, "hiçbir şekilde ulusal güvenliklerini sarsacak bir şey girişmeyeceklerini" söylüyor. Adaya çevik kuvvet polisleri ve askeri birlikler gönderildi.

Gönderilen polisler çok boşaltım merkezine kurulan çadırlara baskı ile mültecileri yer-

12.500 kişinin sadece 500'üne yetebildi. Geride kalanlar ise kötü koşullarda yaşam mücadelesi veriyor

Midilli'deki BMMYK (Birleşmiş Milletler) hazırda bulunduğu derme çatma çadırları dağıtmaya hazırlanıyor. Bu çadırların kurulacağı yerler Moria'da bulunan çöp alanları olarak gösteriliyor. Moria'da bulunan iki küçük köy belediyesi ise yardımlarda katkı sunamayacaklarını açıkladılar. Gerekçe ise bütçelerinin olmaması ve kendi insanlarını covid-19'dan koruma önlemleri. Hükümetin Ege Genel Sekreterliği salonunda yaptığı basın toplantısında; ilk yangından kurtulan tüm çadırların yanı sıra, yangının çıkmadığı yerlere yerleştirilecek yeni çadırlara Moria'daki mültecilerin bir kısmının yerleştirilmesi planları duyuruldu. Bunun yanı sıra söndürülemeyen alanlarda, özellikle Eleonas'taki alanda çıkan kıvılcıklar tekrar yangınlara neden oldu. Geriye kalan çadırlar da yangında zarar gördü.

Öte yandan yardım kuruluşlarının çağrısıyla yaklaşık 5000 mülteciyi barındıracak olan iki büyük feribotun getirilmesi, Yunan hükümeti tarafından engellendi. Bu feribotların, yaşanabilecek "Türk-Yunan savaşı"nda ilk yardım gemileri olarak kullanılacağı açıklandı hükümet çevrelerinden.

Kalıcı Bir Çözümün Bulunması İçin Hükümet Göreve

İçişleri Bakanı T. Theodorikakos, "vatandaşların sağlığının korunmasını yanı sıra ulusal güvenliğin gerekliliğine"

Yunan Meclisi Çadırların Devlet Arazisinde Kurulmasını Reddetti!

Bakanlar Kurulu açıklamalarında Ada'nın belediye başkanlarının ve valisinin sürekli olumsuz tutumuna atıfta bulunarak, evsiz mültecilerin geçici olarak barınması için en ufak bir arazi imtiyazını kabul etmeyi reddetti.

Belediye başkanı Taxiarchis Verros, 9 Eylül Çarşamba öğleden sonra aynı sonuçsuz toplantıya atıfta bulunarak, kişisel sosyal medya hesabından şunları

yazdı: "Çok zor bir öğleden sonra. Yalnızlık çok zordur... Özellikle herkes sizin için bir felaketi adil bulduğunda. Bir istisna dışında. Ancak baska artık inanılmaz ve yol çok zorlu. İdari düzeyde, birinci derecede özyönetim düzeyinde radikal değişiklikler olasılığı artık ciddi bir zorunluluktur. Biraz sonra dönüp şunu not edin: Batı Midilli Belediyesi kaldırılırsa sorunun çözüleceğini kim düşünürse, derin bir üzüntü içinde olacağız. Muhtemelen vatandaşlar yardım sınırlarına ulaştığının farkında değiller!"

Yunan Meclisi, Midilli Belediyesi'nin özyönetim hakkının elinden alınması ve yetkinin tamamıyla hükümete bağlanması için çalışma başlattı.

Bilinenlere göre, Batı Midilli Belediyesi'nin idari sınırları içinde yeni bir kampın oluşturulmasını istemesi konusunda meclise baskısı sürekli yoğunlaşıyor ve hükümet yeni bir mülteci kampını tehdit olarak düşünüyor. Ve bu tehdidi ortadan kaldırmak için belediye yönetimini ortadan kaldırmayı planlıyor. Hükümetin düşüncelerine göre Moria'daki yangından sonra, mültecilerden kesin olarak kurtulmak için meclisin hem belediyelere karşı, hem de mültecilere karşı seferberlik

ilan etmesi gerektiğini açıklıyor. Bütün polis ve askeri kuvvetleri bu şekilde yönlendiren hükümet, yaşanan bu süreci fırsata dönüştürmeye çalışıyor.

Böylelikle, polis ablukalarının içinde ve onun "hoşgörüsü altında", abluka altındaki Moria'da ve Panagioudas kavşağında, aşırı sağcı milislerin yeniden ortaya çıkması sağlanacak. Ve bu faşist grupların yardım kuruluşlarına açıktan saldırı, taciz gibi şeylerin önu açıklacak.

Yunanistan Yardım Kuruluşlarından Ortak Dayanışma Çağrısı

Midilli'nin Moria kentinde Karşılama ve Tanımlama Merkezi'ni yıkan yangının ardından 30 sivil toplum örgütü, Yunanistan Hükümeti'ne barınaklarını kaybedenlere derhal yardım çağrısı yaptı. "Aralarında pek çok çocuk ve risk altındaki grupların da bulunduğu mülteciler, dikkatli bir şekilde ana karadaki güvenliğe nakledilmelidir" diyen yardım kuruluşlarının şiarı: "Mülteci ve Sığınmacıları Ana Karadaki Güvenliğe Aktarın, İnsan Haklarına Saygı Güç Kullanımından Önce Gelmelidir" oldu.

"Refakatçisiz çocuklar, hamile kadınlar, engelliler, tıbbi ve

tirecektir. Biz bunu hemen hemen her gün dile getirdik. Sadece humanright360 olarak değil, bizimle birlikte bir çok yardım kuruluşu organizasyonlar olarak defalarca söyledik ve uyardık.

Kamplardaki sağlıksız yaşam şartları insanları koruyamaz. Devletin tek yaptığı şey insanları içeri hapsedmekti. Ve bunu sözde koruma fantezisi ile yapıyordu. 'İçeriden dışarıdan' koruma fantezisi.

Moria'nın yönetim trajedisini, uzun vadeli bir entegrasyon planının olmaması ve sosyal deney olarak uygulanan aşırı politikalar, bizi bugün olduğumuz yere getirdi. Yangın faciasıyla birlikte Covid-19 salgını da faciannın başka bir boyutu. Unutmayalım ki oradaki insanlar hem Covid-19 ile hem de açlık sefalet ve sokakta kalma mücadelesi veriyor. Hiçbir tutunacak dalları yok!"

Humanright360 Derneği'nin açıklaması bu şekildeydi. Bugün aldığımız haberlerde ise insanların çoğu mezarlıklarda, sokaklarda yatıyorlar. Mülteci çocuklarından yaklaşık 200'ü kayıp... İnsanlar yardım elinin uzatılmasını bekliyor.

Bir grup mülteci ellerinde dövizlerle protesto eylemi yaptı. "Özgürlük İstiyoruz" sloganları sokaklarda yankı yaptı.

leştirmeye çalışıyor. Mültecilerin barınması için komisyon başkanlığının önergesi olan "gemilerde barınma" ve "belediyelerin hizmet verme" önerileri hükümet tarafından reddedildi. En son olarak, gönderilen Kızıl Haç, Humanright360 gibi derneklerin yardımları, insanların ihtiyaçlarının sadece ufak bir kısmını karşılayabili.

Çoğu insan aç ve susuz, kucağında bebeklerle, yangından kurtardıkları battaniyenin üzerindeki benzersiz malzemelerle ve yangın anında giydikleri kıyafetlerle hayatta kalmaya çalışıyor, bebekleri için bir şişe su ve biraz süt istiyorlar. Ordu tarafından dağıtılan kumanyalar

